

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 16 lipca 2014 r.

Druk nr 687

**KOMSJA PRAW CZŁOWIEKA,
PRAWORZĄDNOŚCI I PETYCJI**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie informuję, iż na podstawie art. 90f Regulaminu Senatu Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu w dniu 26 czerwca 2014 roku przyjęła sprawozdanie z rozpatrzonych w 2013 roku petycji, które w załączeniu przekazuję.

Z poważaniem

Przewodniczący Komisji
Praw Człowieka, Praworządności i Petycji
(-) Michał Seweryński

SPRAWOZDANIE

**KOMISJI PRAW CZŁOWIEKA,
PRAWORZĄDNOŚCI I PETYCJI**

Z ROZPATRZONYCH W 2013 ROKU PETYCJI

Warszawa, 26 czerwca 2014 r.

Spis treści

Wstęp	5
1. Opis trybu pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	6
2. Prace komisji prowadzone nad petycjami w 2013 r.	7
3. Szczegółowa prezentacja petycji	11
Podsumowanie	35
Załącznik nr 1 – Schemat rozpatrywania petycji	37
Załącznik nr 2 - Wykaz petycji, nad którymi komisja pracowała w 2013 r.	38

Wstęp

Realizując obowiązek wynikający z art. 90f Regulaminu Senatu corocznego składania Senatowi sprawozdania z petycji rozpatrzonych przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, w imieniu komisji przedkładam sprawozdanie za rok 2013. Podkreślić należy, że w 2013 r. minęło pięć lat wykonywania przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji obowiązku rozpatrywania petycji kierowanych do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) w dziale „Wolności i prawa polityczne” w art. 63 przewiduje możliwość składania przez obywateli petycji, wniosków i skarg. W tym przepisie stwierdza się, że każdy ma prawo składać petycje, wnioski, skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów władzy publicznej, a także do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami. Ponadto przepis ten zawiera upoważnienie do uregulowania w ustawie trybu rozpatrywania petycji.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej VII kadencji, we współpracy z organizacjami pozarządowymi, już w 2008 r. podjął działania by wprowadzić w życie konstytucyjne prawo do składania przez obywateli petycji. Instytucja petycji stała się przedmiotem rozważań Parlamentarnego Zespołu do spraw Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi. Zespół wskazał na potrzebę wprowadzenia w życie instytucji petycji oraz przygotowania ustawy o petycjach.

Działania Senatu nad uregulowaniem problematyki petycji prowadzone były dwutorowo:

Najpierw Senat na 22. posiedzeniu 20 listopada 2008 r. debatował nad instytucją petycji i zmienił swój Regulamin (M. P. Nr 90, poz. 781), aby umożliwić obywatelom korzystanie z prawa do petycji. Rozszerzono kompetencje senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności o rozpatrywanie petycji oraz dodano do nazwy tej komisji petycje. Ponadto do Regulaminu Senatu wprowadzono nowy dział Xa „Rozpatrywanie petycji”, w którym został określony tryb pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami. Zmiany weszły w życie 1 stycznia 2009 r., natomiast od lipca 2009 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji rozpoczęła rozpatrywanie petycji skierowanych przez Marszałka Senatu.

W dalszej kolejności podjęto prace nad przygotowaniem założeń do projektu ustawy o petycjach. Zgodnie z Regulaminem Senatu grupa senatorów złożyła do Marszałka Senatu wnioski o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy o petycjach. Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem zawarty był w druku senackim nr 1036 z 17 listopada 2010 r. Projekt był konsultowany między innymi z organizacjami pozarządowymi. Senat na 74. posiedzeniu 14 kwietnia 2011 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o petycjach.

W Sejmie VI kadencji projekt zawarty był w druku nr 4261. W związku z zakończeniem kadencji parlamentu projekt ustawy o petycjach został objęty zasadą dyskontynuacji prac legislacyjnych.

W Senacie obecnej – VIII kadencji – 9 stycznia 2013 r. został złożony projekt ustawy o petycjach (druk senacki nr 285), będący inicjatywą ustawodawczą grupy senatorów, których w pracach legislacyjnych reprezentował senator Mieczysław Augustyn. Marszałek Senatu projekt ten skierował do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw

Człowieka, Praworządności i Petycji. Obie komisje podjęły 7 sierpnia 2013 r. uchwałę o przeprowadzeniu wysłuchania publicznego dotyczącego projektu ustawy o petycjach.

Pierwsze wysłuchanie publiczne w Senacie – na podstawie nowego art. 80a Regulaminu Senatu, dodanego uchwałą Senatu RP z dnia 23 czerwca 2013 r. – przeprowadzone zostało 8 października 2013 r. nad projektem ustawy o petycjach. Uczestnikami wysłuchania publicznego było dziewięć podmiotów, które złożyły 18 uwag i propozycji do projektu ustawy o petycjach.

Senat na 46. posiedzeniu 18 grudnia 2013 r. debatował nad instytucją petycji, na tym posiedzeniu została podjęta uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o petycjach. Marszałek Senatu projekt ten 18 grudnia 2013 r. przekazał do Sejmu.

Marszałek Sejmu 11 lutego 2014 r. skierowała senacki projekt ustawy o petycjach (druk sejmowy nr 2135) do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu. Na 64. posiedzeniu Sejmu 19 marca 2014 r. po przeprowadzeniu pierwszego czytania projekt został skierowany do dalszych prac do Komisji Administracji i Cyfryzacji. Prace szczegółowe były prowadzone na 4 posiedzeniach w Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego projektu ustawy o petycjach – sprawozdanie Podkomisji nadzwyczajnej o projekcie ustawy o petycjach złożone zostało 28 maja 2014 r. Komisja Administracji i Cyfryzacji 5 czerwca 2014 r. po rozpatrzeniu projektu ustawy przygotowała Sprawozdanie o senackim projekcie ustawy o petycjach (druk sejmowy nr 2455) z wnioskiem o uchwalenie załączonego projektu ustawy. Drugie czytanie projektu przeprowadzono na 70. posiedzeniu Sejmu 24 czerwca 2014 r., zgłoszona została jedna poprawka do projektu ustawy.

1. Opis trybu pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji

Zgodnie z postanowieniami działu Xa Regulaminu Senatu obywatele mogą nadsyłać petycje do Marszałka Senatu, który następnie kieruje je do Przewodniczącego Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Każdą petycję Przewodniczący kieruje na posiedzenie Komisji. Komisja po rozpatrzeniu petycji i stwierdzeniu związku przedmiotu petycji z funkcjami Izby może skorzystać z jednego z trzech uprawnień:

- 1) złożyć do Marszałka Senatu wnioski o podjęcie inicjatywy ustawodawczej (uchwałodawczej) wraz z projektem ustawy (uchwały),
- 2) upoważnić jednego z członków Komisji do złożenia wniosku o charakterze legislacyjnym w czasie dyskusji nad danym punktem porządku obrad Senatu,
- 3) przedstawić Marszałkowi Senatu opinię w sprawie celowości skorzystania przez Senat lub przez jego organ z uprawnień określonych w Konstytucji, ustawie lub Regulaminie Senatu.

Jeśli Komisja po rozpatrzeniu petycji uzna, że przedmiot petycji nie mieści się w zakresie kompetencji Senatu, to może przekazać ją właściwemu organowi władzy publicznej, jednocześnie informując o tym Marszałka Senatu.

Po rozpatrzeniu petycji Komisja posiada także prawo niepodejmowania działań, o czym również informuje Marszałka Senatu i wskazuje przyczyny.

Komisja ma obowiązek zawiadamiania podmiotu wnoszącego petycję o podejmowanych działaniach lub przyczynach ich niepodjęcia.

Schemat rozpatrywania petycji prezentuje załącznik nr 1 do niniejszego sprawozdania.

Corocznym obowiązkiem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji jest składanie Senatowi sprawozdania z rozpatrzonych petycji (art. 90f Regulaminu Senatu).

2. Prace komisji prowadzone nad petycjami w 2013 r.

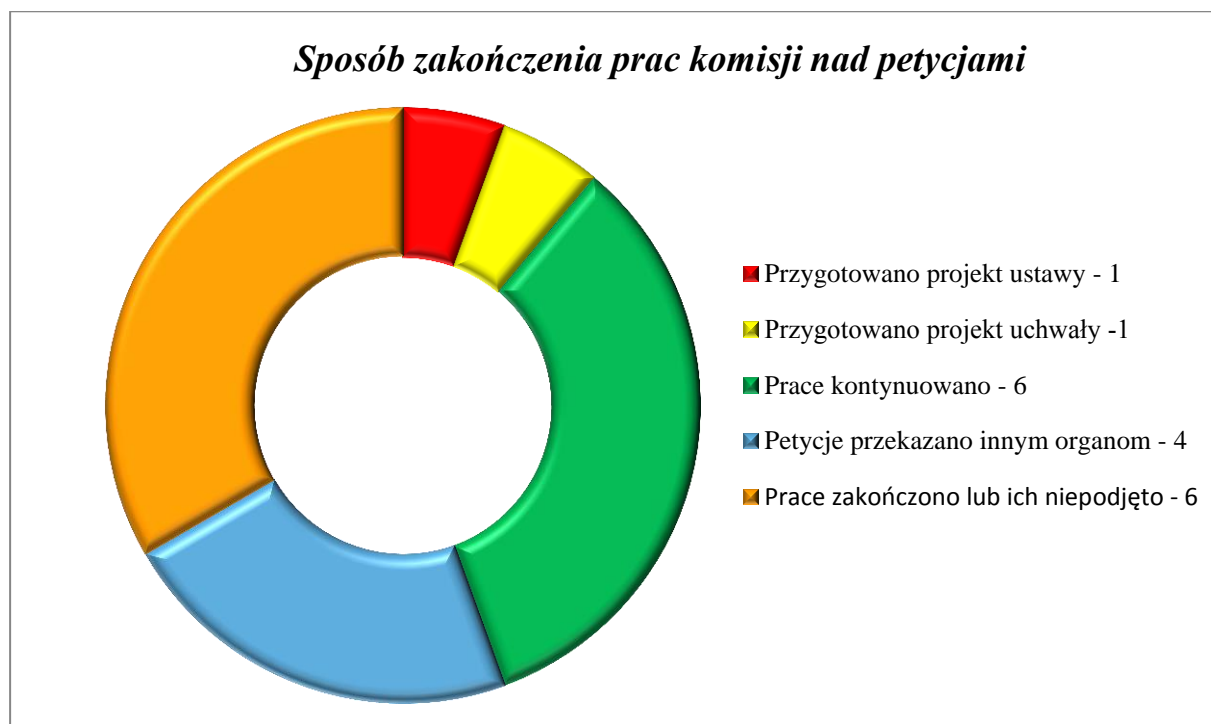
W 2013 r. Marszałek Senatu skierował do Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji 18 petycji, w tym 7 zbiorowych, 8 indywidualnych i 3 wielokrotne wniesione przez podmioty zbiorowe i osoby indywidualne. Ponadto komisja kontynuowała prace nad 6 petycjami, w tym 3 skierowanymi do niej w 2012 r. i 3 petycjami z VII kadencji Senatu, gdyż nie zostały one rozpatrzone lub prace nad nimi nie ukończono w poprzedniej kadencji (art. 90g Regulaminu Senatu).

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w 2013 r. na 10 posiedzeniach rozpatrywała petycje, każdorazowo analizując od 2 do 6 petycji.

Wykaz tematów petycji, nad którymi Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji pracowała w 2013 r. zawarty jest w załączniku nr 2 do niniejszego sprawozdania. Ponadto na stronie internetowej Senatu pod adresem <http://www.senat.gov.pl/petycje/> prezentowany jest wykaz i opis petycji oraz prace komisji nad petycjami.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w pracach nad petycjami przyjęła następujący tryb postępowania. Każda z petycji była rozpatrywana indywidualnie. Po zaprezentowaniu petycji na forum komisji przeprowadzano dyskusję nad zawartymi w niej postulatami, zwracano się także o informacje, opinie i stanowiska do resortów związanych merytorycznie z problematyką petycji oraz do ekspertów.

W 2013 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na podstawie analizy zgromadzonych materiałów o petycjach przygotowała 1 projekt ustawy i 1 projekt uchwały okolicznościowej. Ponadto podjęto decyzję o kontynuowaniu prac nad 6 petycjami, a stosunku do 6 zdecydowano o zakończeniu prac lub o niepodjęciu działań. W odniesieniu do 4 petycji komisja kończąc prace postanowiła skierować kopie petycji do odpowiednich ministerstw lub organów z rekomendacją, aby w pracach resortów nad nowelizacjami wskazanych ustaw rozważono uwzględnienie postulatów zgłoszonych w petycjach.

Wśród petycji, nad którymi w 2013 r. pracowała Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, postulowano zmiany w następujących dziedzinach:

- emerytury i renty – 4 petycje, w tym: podwyższenie najniższych emerytur i rent co najmniej do 50% przeciętnego wynagrodzenia; przyznanie emerytom i rencistom uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki; przyznanie emerytom (wdowom, wdowcom) prawa do dodatku w wysokości 50% emerytury zmarłego współmałżonka; zmianę zasady przeprowadzania waloryzacji emerytur i rent wojskowych z cenowej na płacową, uposażeniową;

- sprawy kombatanckie i osób represjonowanych – 4 petycje, w tym uchwalenie ustawy o statusie weterana opozycji antykomunistycznej i korpusie weterana opozycji antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989; poszerzenie w ustawie kombatanckiej zakresu podmiotowego ofiar represji o osoby, które podlegały represjom politycznym w latach 1971–1989; poszerzenie definicji działalności równorzędnej z kombatancką o studentów i uczniów Tajnej Organizacji Nauczycielskiej; zrównanie praw osób internowanych w specjalnych karnych obozach wojskowych na przełomie 1982 i 1983 r. z prawami innych internowanych;

- prawo własności – 2 petycje, w tym uchwalenie podstawy prawnej i zasady zwrotu nieruchomości rolnych i lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretów PKWN; ujednoczenie przepisów o ustanawianiu odrębnej własności lokali wybudowanych z kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego;

- sytuacja osób niepełnosprawnych i ich opiekunów – 2 petycje, w tym uregulowanie statusu asystenta osoby niepełnosprawnej oraz przyznanie prawa do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu ustania osobistej opieki nad niepełnosprawnym;

- prawo pracy – 2 petycje, w tym ustanowienie niedzieli jako świątecznego dnia wolnego od pracy z jednoczesnym zakazem handlu tego dnia; włączenie nauczycieli praktycznej nauki zawodu zatrudnionych w Centrach Kształcenia Praktycznego do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego na mocy ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Pojedyncze petycje odnosiły się do trzech zagadnień:

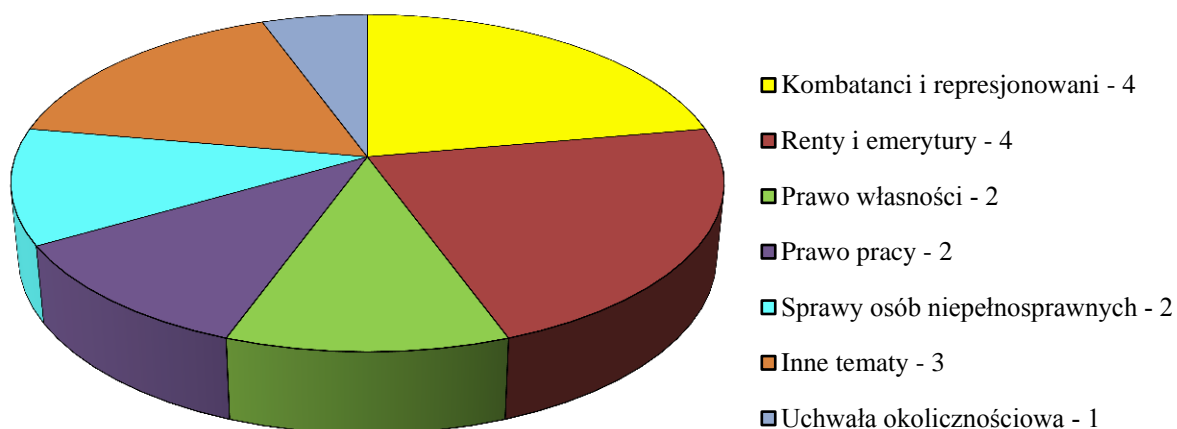
- prawo budowlane w zakresie zasad opracowywania książki praktyki zawodowej (element przygotowania zawodowego przed egzaminem na uprawnienia budowlane);

- prawo farmaceutyczne w zakresie wykazu produktów leczniczych, poszerzenia zakresu czynności technika farmaceutycznego oraz zakazu prowadzenia przez apteki programów lojalnościowych, kart stałego klienta i kart rabatowych;

- koszty sądowe w sprawach cywilnych.

Jedna petycja zbiorowa zawierała postulat podjęcia inicjatywy uchwałodawczej dla upamiętnienia 600-nej rocznicy zawarcia Unii Horodelskiej.

Tematyka petycji

Do Marszałka Senatu, Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz innych organów Senatu i jednostek statutowych Kancelarii Senatu napływa liczna korespondencja. **Analizując pisma zarejestrowane w 2013 r. w Dziale Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej należy stwierdzić, że wśród 1527 listów 673 tytułowanych było „petycja”** lub zawierało wnioski i propozycje zmiany przepisów prawa. Po wnikliwej analizie tych pism przygotowanych zostało 18 petycji.

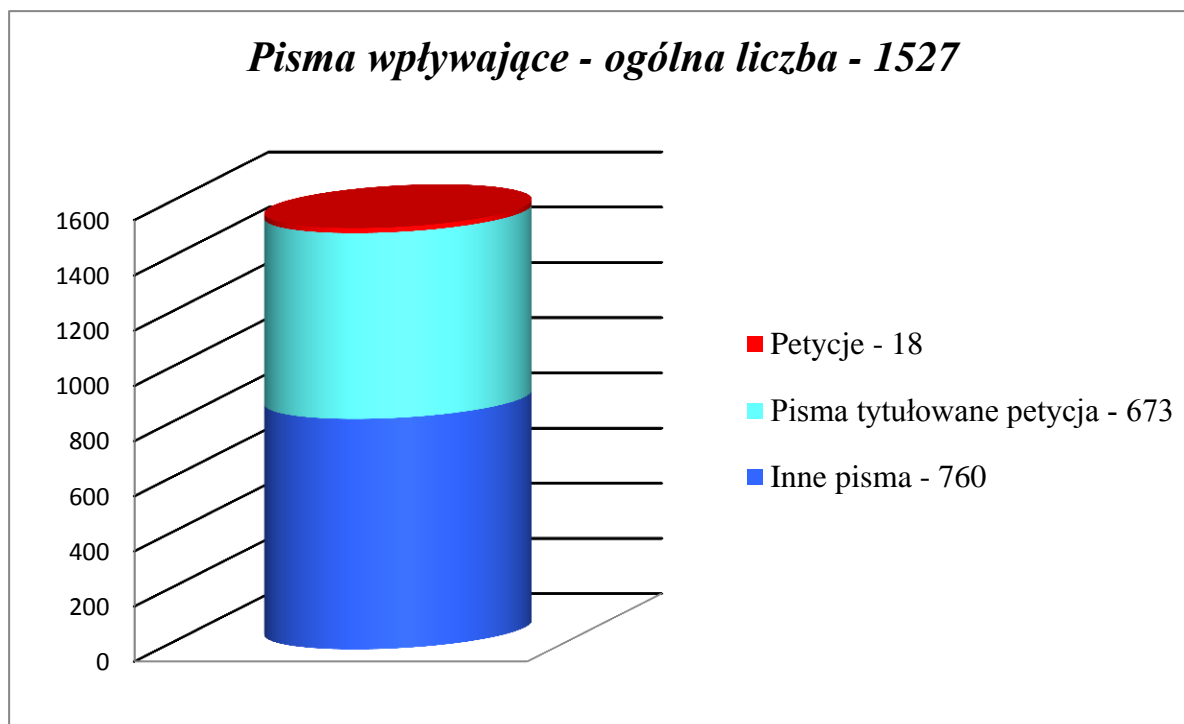
Odnosząc się do ilości korespondencji, która wpłynęła w 2013 r. do Senatu i organów Senatu zauważyć trzeba fakt istotnego wzrostu liczby wpływających pism. Przypomnieć też warto, że w 2012 r. ogólna liczba pism, które wpłynęły do Działu Petycji i Korespondencji wynosiła 929, w tym 151 pism było tytułowanych „petycja” lub zawierało wnioski i propozycje legislacyjne. Jednocześnie należy podkreślić, że wśród pism zatytułowanych „petycja” ich liczba w 2013 r. wzrosła ponad czterokrotnie w odniesieniu do 2012 roku.

Wyjaśnić należy, że pod koniec 2013 r. do Kancelarii Senatu nadesłane zostały 434 petycje indywidualne od „Kobiet z rocznika 1953”. Petycje te wraz z pismami napływającymi od początku 2014 r. – łącznie 659 petycji indywidualnych – stanowiły materiał do przygotowania petycji wielokrotnej P8-05/14 w sprawie zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej osób urodzonych po 1948 r. pobierających dotychczas wcześniejszą emeryturę, nad którą Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji pracowała już w 2014 roku.

Analogiczny przebieg pracy został przyjęty w przygotowaniu materiałów do petycji zbiorowej wielokrotnej P8-08/14 – wniesionej przez 35 jednostek samorządu terytorialnego szczebla gminnego, miejskiego i powiatowego, w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy w celu wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej. Prace nad petycją komisja prowadziła w 2014 roku.

Zdecydowanej większości pism skierowanych do Działu Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu nie można było nadać biegu i rozpatrywać ich w trybie petycyjnym przede wszystkim dlatego, że nie zawierały one wniosków legislacyjnych, a ich autorzy przedstawiali swoje indywidualne sprawy prowadzone przed organami wymiaru sprawiedliwości lub przed różnymi organami samorządowymi, wyrażali polemikę lub niezadowolenie z zapadłych orzeczeń albo rozstrzygnięć.

Znaczną część korespondencji kierowanej jako petycje stanowiły pisma osób dzielących się opiniami, uwagami i krytyką na temat stosowania i przestrzegania prawa.

Na każde z nadesłanych pism ich nadawcy otrzymali pisemną odpowiedź z Działu Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu, zawierającą wyczerpującą informację lub wyjaśnienie.

W 2013 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wniosła do Marszałka Senatu jeden projekt ustawy:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk senacki nr 497). W petycji P8-04/11 autor postulował podjęcie inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwolnienie z kosztów sądowych przy wznowieniu postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją przepisu, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. **Senat 20 lutego 2014 r.** (na 49. posiedzeniu) w głosowaniu **podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych** i tym samym zakończył postępowanie w tej sprawie.

W Sejmie senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk sejmowy nr 2207) został skierowany do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka, która 5 czerwca 2014 r. przeprowadziła pierwsze czytanie projektu.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w 2013 r. na podstawie petycji przygotowała i wniosła do Marszałka Senatu jeden projekt uchwały okolicznościowej:

- projekt uchwały w 600. rocznicę Unii Horodelskiej (druk senacki nr 451). Petycja P8-10/13 stanowiła podstawę przygotowania projektu i podjęcia uchwały Senatu RP **z dnia 3 października 2013 r. w 600. rocznicę Unii Horodelskiej**. Uchwała została podjęta na 40. posiedzeniu Senatu, był to 12 punkt porządku obrad. Uchwałę opublikowano w Monitorze Polskim z 2013 r. w numerze 818.

Zgodnie z procedurą przyjętą przy rozpatrywaniu petycji Dział Petycji i Korespondencji do każdej petycji przygotował Informację o przedmiocie petycji. Stanowi ona materiał pomocniczy służący rozpatrzeniu petycji przez komisję. Każda Informacja zawierała prezentację autora petycji, opis postulatów petycji i ich uzasadnienie, a także analizę stanu prawnego regulującego zawartą w niej problematykę i dane dotyczące ewentualnych prac legislacyjnych nad tym zagadnieniem. W opracowaniu zawarte były też informacje na temat związanego z daną problematyką orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i sądów powszechnych lub administracyjnych, a także o działaniach rządu lub zainteresowanych organizacji. Każda z Informacji o przedmiocie petycji zawierała podsumowanie i rekomendację biura. Do każdego opracowania dołączane były również materiały zawierające wniosek autora petycji oraz wybrane akty prawne, orzeczenia sądów, projekty ustaw, publikacje lub informacje o wcześniejszych działaniach w przedmiocie petycji.

3. Szczegółowa prezentacja petycji

Z uwagi na różnorodność i złożoność problematyki zawartej w petycjach rozpatrzonych w 2013 r. przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji działania podejmowane przez komisję wymagają zaprezentowania indywidualnego, w odniesieniu do każdej z petycji.

1. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej podwyższenia kryterium dochodowego dla otrzymania zasiłku rodzinnego (P-16/10).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Dotyczyła ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 ze zm.).

Autorka petycji wnioskowała o zmianę art. 5 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych poprzez podwyższenie kryterium dochodowego uprawniającego do otrzymania zasiłku rodzinnego, ponad obowiązującą kwotę 504 zł w przeliczeniu na osobę w rodzinie. Krytycznie odnosiła się do wysokości kryterium dochodowego, które uprawnia do otrzymania zasiłku rodzinnego wraz przysługującymi dodatkami. Kwota kryterium jest zbyt niska, co powoduje, że zasiłek otrzymują tylko rodziny najuboższe.

W ocenie wnoszącej petycję udzielane przez państwo wsparcie finansowe w postaci zasiłku rodzinnego wraz z dodatkami jest bardzo ważne w budżecie domowym rodziny. Koszty utrzymania wciąż rosną w szczególności wtedy, gdy dzieci uczęszczają do szkoły.

Wnosząca petycję czuje się rozgoryczona, że jako rodzina wielodzietna, wychowująca troje dzieci, nie otrzymuje od państwa żadnej pomocy materialnej. Mimo, że oboje z mężem pracują to sytuacja materialna rodziny znacznie się pogorszyła, jednocześnie uzyskiwane środki finansowe nieznacznie przekraczają ustawowy dochód.

Marszałek Senatu **18 października 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **19 listopada 2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Komisja postanowiła kontynuować prace nad petycją.

Na dwóch posiedzeniach w **2011 r.** komisja wysłuchała opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o wniosku petycji. Komisja; zobowiązała resort pracy do przygotowania informacji o liczbie dzieci uprawnionych do otrzymywania świadczenia wraz z danymi o łącznej kwocie wypłacanych świadczeń rodzinnych. Komisja zapoznała się z opiniami zawartymi w pismach resortu pracy i polityki społecznej oraz Rzecznika Praw Obywatelskich.

Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu przygotowało projekt nowelizacji do ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych. Komisja przyjęła wniosek o zaakceptowanie przedstawionego projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (druk senacki nr 1260).

W związku z zakończeniem VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone. Zgodnie z art. 90g Regulaminu Senatu, Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji VIII kadencji **21 lutego 2012 r.** rozpatrzyła petycję. Senatorowie zapoznali się z przebiegiem dotychczasowych prac nad tą petycją, następnie przeprowadzona została dyskusja. **Senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją** oraz postanowili zwrócić się do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, aby uzyskać opinię o rozpatrywanej petycji.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej **19 grudnia 2012 r.** zapoznała się z wnioskiem petycji. Komisja wyraziła opinię o niepodejmowaniu inicjatywy ustawodawczej wnioskowanej w petycji w związku z podwyższeniem od 1 listopada 2012 r. kwot kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych oraz wysokości zasiłku rodzinnego.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **16 stycznia 2013 r.** kontynuowała prace nad petycją, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie opinii Komisji Rodziny i Polityki Społecznej o realizacji postulatu petycji, senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.

2. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi (P-19/10).

Petycje wniesione przez:

1. Jerzego P.- reprezentującego Internetowe Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” - petycja zbiorowa,
2. Halinę Sz. - petycja indywidualna,
3. Stowarzyszenie Osób Niepełnosprawnych, Inwalidów, Ich Opiekunów i Przyjaciół „SON” z siedzibą w Gliwicach - petycja zbiorowa,
4. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” z siedzibą w Kędzierzynie Koźlu - petycja zbiorowa.

Petycja odnosiła się do przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 ze zm.), która w art. 4–15 stanowi, że rodziny z dziećmi niepełnosprawnymi mogą korzystać ze świadczeń rodzinnych adresowanych do ogółu rodzin wychowujących dzieci, tj. zasiłku rodzinnego i dodatków do zasiłku. Jeżeli członkiem rodziny jest dziecko z orzeczeniem o niepełnosprawności, zasiłek rodzinny przysługuje, gdy dochód rodziny w przeliczeniu na osobę albo dochód osoby uczącej się nie przekracza kwoty 583 zł.

Autorzy petycji postulowali zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi poprzez:

1. przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego obojgu rodzicom w przypadku, gdy w rodzinie wychowuje się więcej niż jedno niepełnosprawne dziecko i spełnione są wszystkie warunki formalne uprawniające do otrzymania świadczenia,
2. podwyższenie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w roku waloryzacji,
3. wprowadzenie corocznej waloryzacji świadczenia pielęgnacyjnego i zasiłku pielęgnacyjnego,

4. podwyższenie kwoty zasiłku pielęgnacyjnego do wysokości dodatku pielęgnacyjnego,

5. podwyższenie podstawy wymiaru składek emerytalno-rentowych dla osób, które rezygnują z zatrudnienia z powodu konieczności sprawowania bezpośredniej opieki nad chorym członkiem rodziny i wydłużenie okresu ich odprowadzania.

W opinii Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” rodzice niepełnosprawnych dzieci czują się dyskryminowani i traktowani, jako osoby drugiej kategorii. Powszechnie znana jest ich sytuacja i wciąż składane są im obietnice, a podejmowane działania są niewystarczające. Opiekunowie dzieci niezdolnych do samodzielnej egzystencji za swe oddanie i rezygnację z pracy zawodowej ponoszą zbyt wysoką cenę, gdyż nie są właściwie doceniani i godnie opłacani, zaś sprawowanie opieki nad dziećmi wymaga wiedzy i umiejętności z zakresu pielęgniarstwa, rehabilitacji i ratownictwa medycznego. Autorzy petycji świadczenia pielęgnacyjne w obecnej wysokości traktują jak jałmużnę.

Autorka petycji indywidualnej wносиła o zrównanie zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 153,00 zł wypłacanego przez ośrodki pomocy społecznej z dodatkiem pielęgnacyjnym w wysokości 181,10 zł przysługującym z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Według zgłaszającej petycję zasiłek pielęgnacyjny i dodatek pielęgnacyjny powinny być naliczane w jednakowej wysokości oraz corocznie waloryzowane od 1 marca.

Rodzice zrzeszeni w Stowarzyszeniu „SON” zwracali się z wnioskiem o zmianę sytuacji prawnej i materialnej rodzin opiekujących się niepełnosprawnymi dziećmi. Postulowali stworzenie kompleksowego modelu wsparcia rodziny, który byłby realizowany na stałe w różnych okresach życia niepełnosprawnego dziecka tj. od urodzenia aż do starości.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie „Razem Możemy Więcej” również wystąpiło o przygotowanie całościowego modelu udzielania pomocy rodzinom opiekującym się niepełnosprawnymi dziećmi.

Marszałek Senatu **29 listopada 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **9 grudnia 2010 r.**, na posiedzeniach **7 kwietnia i 16 czerwca 2011 r.** komisja kontynuowała prace, wysłuchała opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o wnioskach petycji. Komisja zwróciła się o opinię o postulatach petycji do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Rzecznika Praw Obywatelskich. Komisja postanowiła prowadzić prace tylko nad 3 wnioskami petycji oraz podjęła decyzję o przygotowaniu projektu ustawy przewidującego coroczną waloryzację (o charakterze inflacyjnym) świadczenia pielęgnacyjnego i zasiłku pielęgnacyjnego.

Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu przygotowało projekt nowelizacji do ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych. Komisja przyjęła projekt ustawy, który zamieszczony był w druku senackim nr 1265 z 17 czerwca 2011 r.

W związku z zakończeniem VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone. Zgodnie z art. 90g Regulaminu Senatu, Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji VIII kadencji **22 lutego 2012 r.** rozpatrzyła petycję. Senatorowie zapoznali się z przebiegiem dotychczasowych prac nad tą petycją, następnie przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją oraz postanowili zwrócić się do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, aby uzyskać opinię o rozpatrywanej petycji.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej **19 grudnia 2012 r.** zapoznała się z wnioskiem petycji. Senatorowie zdecydowali, że podejmą decyzję o dalszym postępowaniu w sprawie petycji, po przedstawieniu przez przewodniczącego komisji informacji o pracach nad

przygotowywanym projektem ustawy o pomocy osobom niesamodzielnym. Komisja **23 kwietnia 2013 r.** zapoznała się z założeniami projektu ustawy o pomocy osobom niesamodzielnym, który przygotował zespół roboczy pod przewodnictwem senatora Mieczysława Augustyna przewodniczącego komisji, pracujący nad tą inicjatywą od pięciu lat.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej **14 maja 2013 r.** - w ramach konsultacji społecznych - zorganizowała w Senacie konferencję podczas której senator Mieczysław Augustyn zaprezentował projekt ustawy o pomocy osobom niesamodzielnym. Projekt ten wymaga dalszych konsultacji i jako inicjatywa ustawodawcza będzie zgłoszony przez grupę senatorów. Przewodniczący Komisji Rodziny i Polityki Społecznej **2 lipca 2013 r.** poinformował przewodniczącego Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o niepodejmowaniu przez komisję inicjatywy ustawodawczej zawartej w petycji.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **2 lipca 2013 r.** kontynuowała prace nad petycją, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.

3. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu włączenia do podmiotów uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych pedagogów i wychowawców zatrudnionych w Ochotniczych Hufcach Pracy (P-11/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.).

Autor petycji wnosił o nowelizację ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, gdyż w jego opinii krzywdzące pedagogów i wychowawców zatrudnionych w OHP jest pominięcie tej grupy osób w kręgu podmiotów, którym ustawa przyznaje nauczycielskie świadczenia kompensacyjne.

Według autora petycji pracownicy pedagogiczni i wychowawcy zatrudnieni w Hufcach Pracy, Środowiskowych Hufcach Pracy i Ośrodkach Szkolno-Wychowawczych realizują zadania opiekuńczo-wychowawcze w internatach OHP, prowadzą zajęcia dydaktyczno-wychowawcze w Zespołach Szkół Zawodowych oraz w Gimnazjach, w co najmniej połowie obowiązującego ich czasu pracy. Posiadają wymagane kwalifikacje pedagogiczne, równocześnie zajmują się wychowywaniem młodzieży zaniedbanej społecznie i zagrożonej różnymi patologiami, a mimo to zostali pozbawieni prawa do otrzymania tych świadczeń.

Wnoszący petycję czuje się rozgoryczony, gdyż w jego odczuciu obowiązująca „ustawa dzieli pedagogów na lepszych i gorszych”, dlatego wnosi o poszerzenie jej zakresu podmiotowego.

Marszałek Senatu **21 lipca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **8 września 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie postulatu petycji komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad petycją.

W związku z zakończeniem VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone. Zgodnie z art. 90g Regulaminu Senatu, Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji VIII kadencji **10 stycznia 2012 r.** rozpatrzyła petycję. Senatorowie zapoznali się z przebiegiem dotychczasowych prac nad tą petycją, następnie przeprowadzona została dyskusja. Przegłosowany został wniosek o kontynuowaniu prac nad petycją.

Na posiedzeniu **15 marca 2012 r.** komisja przeprowadziła dyskusję z udziałem przedstawicielki Ministerstwa Edukacji Narodowej Pani Anny Boder (głównego specjalisty w Departamencie Współpracy z Samorządem Terytorialnym).

Przedstawiona została informacja o złożeniu w Sejmie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (druk sejmowy nr 138), który obejmuje swoim zakresem postulat petycji. Projekt ten został skierowany do pierwszego czytania do Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Komisji Polityki Społecznej i Rodziny. Senatorowie zdecydowali o wstrzymaniu prac nad petycją.

Sejm na 27. posiedzeniu 23 listopada 2012 r. odrzucił projekt ustawy.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wznowiła **16 stycznia 2013 r.**, prace nad petycją, przeprowadzona została dyskusja oraz podsumowano dotychczasowe działania. Senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.

4. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu wprowadzenie nowego systemu orzekania o niepełnosprawności, opartego o ocenę sprawności ruchowej i intelektualnej oraz niesamodzielności w wykonywaniu czynności życiowych (P8-01/12).

Petycje zbiorowe wniesione przez:

- Stowarzyszenie Osób Niepełnosprawnych, Inwalidów, Ich Opiekunów i Przyjaciół „SON” z Gliwic,
- Ogólnopolskie Stowarzyszenie Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” z Kędzierzyna Koźła,
- Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych - Rodziny ON, reprezentowane przez Jerzego P z Warszawy.

Petycje odnosiły się do postanowień ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.).

Autorzy petycji postulowali podjęcie prac legislacyjnych mających na celu wsparcie rodzin wychowujących niepełnosprawne dzieci poprzez wprowadzenie nowego systemu orzekania o niepełnosprawności.

Zdaniem podmiotów zgłaszających petycje funkcjonujący zakres opieki nad dziećmi jest bardzo zróżnicowany, a środki finansowe (świadczenie pielęgnacyjne oraz zasiłek pielęgnacyjny) nie wystarczają na zaspokojenie rzeczywistych potrzeb. Świadczenie pielęgnacyjne nie pokrywa nawet części wydatków związanych z niepełnosprawnością, a zasiłek pielęgnacyjny to kwota niewielka w relacji do wydatków związanych z opieką i pielęgnacją.

W opinii autorów petycji konieczna jest zmiana orzecznictwa o niepełnosprawności.

Ocena stopnia niepełnosprawności powinna opierać się na dwóch czynnikach tj. niepełnosprawności fizycznej i intelektualnej oraz niesamodzielności w codziennych czynnościach życiowych, gdyż nie wszystkie osoby niepełnosprawne potrzebują całodobowej opieki. Wysokość zasiłku pielęgnacyjnego winna być zależna od stopnia niesamodzielności, potrzeby wsparcia osób trzecich w codziennych czynnościach (głównie samoobsługowych) oraz konieczności sprawowania opieki lub nadzoru.

Ponadto według Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych - Rodziny ON, osoby niezdolne do samodzielnej egzystencji, powinny być wyodrębnione od pozostałych niepełnosprawnych zaliczonych do grona osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

W opinii Forum niedołążność, uszkodzenia ciała nawet w znacznym stopniu, nie są tożsame z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, która uniemożliwia codzienne zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych. Orzekanie o niepełnosprawności powinno być też określane w procentach, zarówno dla celów rentowych, jak i pozarentowych oraz do korzystania z ulg i uprawnień. Przyznanie statusu osoby niezdolnej do samodzielnej egzystencji w 100% stworzy tym chorym większą możliwość dostępu do różnych form rehabilitacji, z której obecnie skorzystać nie mogą. Ciągła rehabilitacja winna być prowadzona tylko za wskazaniem lekarza rehabilitacji, bez dodatkowych komisji lekarskich, w konsekwencji priorytetowo powinny być przyznawane turnusy rehabilitacji i wyższe świadczenia socjalne.

Marszałek Senatu **2 stycznia 2012 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Na posiedzeniu **21 lutego 2012 r.** komisja rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją oraz postanowili zwrócić się do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, aby uzyskać opinię o rozpatrywanej petycji.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej **19 grudnia 2012 r.** zapoznała się z wnioskiem petycji. Senatorowie postanowili podjąć decyzję o dalszym postępowaniu w sprawie petycji po przedstawieniu przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej informacji o planach i pracach rządu nad wprowadzeniem nowego systemu orzekania o niepełnosprawności. **29 stycznia 2013 r.** Komisja Rodziny i Polityki Społecznej odbyła debatę w sprawie systemu orzekania o niepełnosprawności. Komisja zapoznała się także z raportem pt. "Instytucjonalne, zdrowotne i społeczne determinanty niepełnosprawności" przygotowanym na zlecenie Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych. Obecny na posiedzeniu Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych Jarosław Duda poinformował o podjęciu prac nad przygotowaniem propozycji zmian obecnego systemu orzekania. Komisja, dostrzegając potrzebę zmian, będzie uważnie śledzić postępy tych prac, chce je wspierać, a także w nich uczestniczyć.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **6 lutego 2013 r.** kontynuowała prace nad petycją, podsumowane zostały dotychczas podjęte działania oraz przeprowadzona została dyskusja. Po analizie opinii Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.

5. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie wprowadzenia zakazu stosowania procedury „in vitro” oraz wsparcia upowszechnienia naprotechnologii (P8-16/12).

Petycja zbiorowa wniesiona przez osoby fizyczne, w tym reprezentujące: naukowców w sprawie „in vitro” i naprotechnologii oraz Radę Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich przy Kurii Diecezjalnej Bielsko-Żywieckiej.

Autorka petycji, sygnatariuszka Apelu naukowców w sprawie procedury „in vitro” i naprotechnologii podkreślała, że „życie człowieka rozpoczyna się w momencie poczęcia - to fakt biologiczny, naukowo stwierdzony. Procedura „in vitro”, która ma służyć przekazywaniu życia ludzkiego, nieodłącznie wiąże się z niszczeniem życia w fazie prenatalnego rozwoju, jest głęboko nieetyczna, a jej stosowanie winno być prawnie zakazane”.

W ocenie autorów petycji „procedura „in vitro”, na różnych etapach jej stosowania, narusza trzy przepisy Konstytucji RP (art. 30, 38 i 40) oraz art. 157 Kodeksu karnego. Procedura ta jest sprzeczna z ekologią prokreacji, gdyż zastępuje naturalne środowisko poczęcia oraz początkowego rozwoju człowieka, jakim jest łono matki, a w skrajnym przypadku przez system głębokiego zamrażania (do temperatury -195°C). To naruszenie

ekologii prokreacji skutkuje prawie 2–krotnym wzrostem śmiertelności niemowląt, 2–3-krotnym wzrostem występowania różnych wad wrodzonych, a także opóźnieniem rozwoju psychofizycznego dzieci poczętych metodą „in vitro” w porównaniu do dzieci poczętych w sposób naturalny”.

W opinii wnoszącej petycję, jak i naukowców autorów Apelu, „pozytywną metodą pomocy małżonkom pragnącym poczęcia i urodzenia dziecka jest naprotechnologia. Jest to nowoczesna metoda diagnozowania i leczenia niepłodności na podstawie tzw. Modelu Creightona, służącego precyzyjnej obserwacji organizmu kobiety w czasie jej naturalnego cyklu. Na żadnym etapie stosowania tej metody nie dochodzi do niszczenia poczętych istot ludzkich, naruszenia godności małżonków i poczętej istoty ludzkiej oraz zachowane są ekologiczne zasady prokreacji. Ponadto, metoda ta w porównaniu do procedury „in vitro” jest bardziej skuteczna i kilkakrotnie tańsza”.

Autorzy petycji postulowali podjęcie inicjatywy zakazującej stosowanie procedury „in vitro” oraz upowszechnienie naprotechnologii i zapewnienie pełnej jej refundacji z NFZ.

Marszałek Senatu **18 października 2012 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **5 grudnia 2012 r.** rozpatrzyła petycję, rozpoczęta została dyskusja. Senatorowie postanowili zawiesić dyskusję nad petycją i przenieść ją na kolejne posiedzenie. **16 stycznia 2013 r.** komisja kontynuowała prace nad petycją, przeprowadzona została dyskusja. W głosowaniu senatorowie zdecydowali o niepodjęciu dalszych działań nad petycją.

6. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie uchylecia art. 212 Kodeksu karnego (zniesławienie, pomówienie) (P8-17/12).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 533 ze zm.).

Autor petycji wnosił o uchylenie art. 212 Kodeksu karnego (k.k.) penalizującego zniesławienie. Wnoszący petycję opisał swoje doświadczenia ze stosowaniem tego przepisu, w związku z zamieszczeniem przez niego na stronie internetowej radia zapytania dotyczącego okoliczności zatrzymania przewodniczącego Rady Powiatu. Informację uzyskał od osób trzecich, w rzeczywistości okazała się ona nieprawdziwa. Dziennikarz radiowy po zapoznaniu się z wpisem zgłosił sprawę do prokuratury, a wobec autora pytania wszczęto postępowanie sądowe. Mimo, że autor wpisu przyznał się do winy i wielokrotnie przeproszał osobę pomówioną za jego treść, to został skazany z art. 212 k.k.

Autor w procesie sądowym w pierwszej instancji udowodnił, że nie był informatorem a jedynie ciekawym autentyczności plotek, które od wielu dni krążyły po gminie.

Zdaniem wnoszącego petycję konsekwencje, które musi ponieść - utrata mandatu radnego oraz prawa wykonywania zawodu nauczyciela - są nieproporcjonalne do przypisanej mu winy. Autor petycji popiera kampanię Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka dotyczącą usunięcia artykułu 212 z systemu prawa karnego.

Marszałek Senatu **8 listopada 2012 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **5 grudnia 2012 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie podjęli decyzję o zawieszeniu prac nad petycją do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, w którym zaskarżył przepis art. 212 Kodeksu karnego.

Trybunał Konstytucyjny 11 czerwca 2013 r. wydał postanowienie (sygn. akt K 50/12) w sprawie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącego zbadania zgodności art. 212 § 2 Kodeksu karnego w zakresie zagrożenia sprawcy czynu z tego przepisu „karą pozbawienia wolności do roku” z art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Trybunał postanowił umorzyć postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Petycja **19 lutego 2014 r.** wróciła na posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Senatorowie zapoznali się z postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o zbadanie zgodności art. 212 § 2 Kodeksu karnego w zakresie zagrożenia sprawcy czynu z tego przepisu „karą pozbawienia wolności do roku” z art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o kontynuowaniu prac nad petycją oraz o przygotowaniu założeń do projektu ustawy realizującej postulat petycji.

7. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu poszerzenie definicji działalności równorzędnej z kombatancą o studentów i uczniów Tajnej Organizacji Nauczycielskiej (P8-01/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach i niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2012 r. Nr 400), która wprowadza pojęcie kombatanta, działalności kombatanckiej i działalności uznawanej za równorzędną z kombatancą. Określa krąg osób, które mogą skorzystać z dobrodziejstw tej ustawy, gdy dotknęły ich represje okresu wojennego i powojennego.

Autor petycji zauważa, że ustawa kombatancka niesłusznie pomija grupy studentów i uczniów Tajnej Organizacji Nauczycielskiej (autor w petycji posługuje się nazwą „Tajna Organizacja Nauczania” - T.O.N.). Od powstania ustawy, do grupy kombatantów zaliczeni zostali nauczyciele T.O.N. Pominięto zaś dużą grupę konspiracyjną młodzieży – dojrzałej nie tylko fizycznie, ale w olbrzymiej większości również politycznie, kwalifikującą się do uzyskania tytułu kombatanta.

Autor petycji zaprezentował opinię, że wszyscy członkowie T.O.N., a więc nauczyciele, studenci i uczniowie podlegali jednakowej odpowiedzialności karnej. Ponadto, autor petycji podkreślał, że odpowiedzialność karna grożąca wszystkim byłym członkom T.O.N. jest faktem, z którym prawo wiąże określone uprawnienia, a te z kolei znalazły swe odzwierciedlenie w ustawie jedynie w stosunku do nauczycieli.

Wnoszący petycję proponował, aby: poszerzyć zakres definicji działalności uznawanej za równorzędną z działalnością kombatancą o studentów i uczniów Tajnej Organizacji Nauczycielskiej. W jego ocenie przyjęcie postulowanego rozwiązania byłoby potwierdzeniem - szanowanej przez Państwo Polskie - zasady honorowania i zadośćuczynienia wszystkim tym grupom obywateli, które doznały represji w okresie wojny i powojnia.

Marszałek Senatu **10 stycznia 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **6 lutego 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie przedstawionych informacji i materiałów oraz wszechstronnym rozważeniu wniosku petycji, senatorowie uznali, że uczestnictwa w zajęciach Tajnej Organizacji Nauczycielskiej nie można uznać za działalność równorzędną z działalnością kombatancą. Senatorowie w głosowaniu zadecydowali o niepodjęciu dalszych prac nad petycją.

8. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie podwyższenia najniższych emerytur i rent do co najmniej 50% przeciętnego wynagrodzenia (P8-02/13).

Petycje indywidualne wniesione przez osoby fizyczne.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr153, poz. 1227 ze zm.).

Zdaniem wnoszących petycje obowiązująca ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodna z przepisami Konstytucji RP, gdyż jak stwierdzały autorki petycji „nie można mówić o urzeczywistnianiu zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP) przy istnieniu rent, emerytur starego portfela. Jak można mówić o godności człowieka (art. 30 Konstytucji RP), gdy Państwo nie zabezpiecza ludziom starszym, chorym podstaw egzystencji, czyni ich żebrakami”.

W opinii wnoszących petycje emeryci i renciści w krajach Europy Zachodniej mają zapewniony godny byt, natomiast w Polsce osoby starsze pozbawione są dostępu do ochrony zdrowia, dóbr kultury i szczególnej opieki ze strony państwa. W tym kontekście autorki petycji podkreślają, że „gdy zagrożone jest bezpieczeństwo najsłabszych, to zagrożona jest praworządność państwa”.

Marszałek Senatu **21 stycznia 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **6 lutego 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie stwierdzili, że komisja nie dysponuje odpowiednimi narzędziami, aby przeprowadzić reformę modelu ustalania wysokości najniższych świadczeń emerytalno-rentowych. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.

9. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu przyznanie emerytom i rencistom uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki (P8-03/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez osoby fizyczne Zofię Ś., i Filomenę Sz. oraz Stowarzyszenie „Dzieci wojny” w Polsce.

Postulaty petycji odnosiły się do zmiany ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

Autorka petycji Zofia Ś. postulowała wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zapewnienie prawa do bezpłatnych leków emerytom i rencistom. Jej zdaniem nieprzestrzegane są przepisy Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., a w szczególności postanowienia art. 68 gwarantującego każdemu obywatelowi prawo do ochrony zdrowia. W myśl art. 68 § 3 Konstytucji władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku. W opinii wnoszącej petycję świadczenia emerytalne i rentowe nie wystarczają do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych takich jak: opłaty, żywność i środki higieny. Emeryci i renciści są zmuszeni do oszczędzania na lekach. Zdaniem autorki petycji łamane są zapisy ustawy zasadniczej.

Filomena Sz. wnosiła o wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zapewnienie bezpłatnych leków emerytom i rencistom. Składała wnioski analogiczne do wniosków zgłoszonych przez Zofię Ś.

Stowarzyszenie „Dzieci wojny” w Polsce podnosiło problem wzrostu cen leków. Koszty lekarstw, nawet tych refundowanych, stanowią poważne obciążenie dla budżetów

rodzin emerytów, którzy z roku na rok żyją gorzej i dotkliwie odczuwają brak środków na podstawowe potrzeby. Sytuacja ta stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia emerytów oraz rencistów. Stowarzyszenie oczekiwało pilnego podjęcia prac legislacyjnych w celu rozszerzenia listy leków refundowanych oraz zmiany przepisów dotyczących refundacji leków.

Marszałek Senatu **4 marca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 maja 2013 r.** rozpatrzyła petycję. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali, że dla uzyskania pełnego obrazu sprawy istotne będzie pozyskanie opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji **6 sierpnia 2013 r.**, senatorowie zapoznali się z pismami nadesłanymi w sprawie petycji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali o wystąpieniu do Ministerstwa Zdrowia o opinię w sprawie postulatu petycji.

17 września 2013 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie podsumowali opinie w sprawie petycji nadesłane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ministerstwa Zdrowia. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali, o zawężeniu kręgu beneficjentów do emerytów i rencistów, którzy ukończyli 75 lat i jednocześnie pobierają najniższe świadczenia emerytalno-rentowe. Ponadto, zgłoszony został wniosek, by za zakupione leki uprawnieni wnosili opłatę ryczałtową.

14 listopada 2013 r. komisja zapoznała się z przygotowanym przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projektem nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry. Do projektu odniósł się, obecny na posiedzeniu komisji, przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia. Senatorowie zdecydowali o wprowadzeniu do przygotowanego projektu czwartego kryterium warunkującego objęcie uprawnieniem, tj. umieszczenie leków objętych ulgą na liście leków refundowanych. Komisja zapowiedziała kontynuację prac nad petycją.

21 stycznia 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Przyjęto przedstawiony przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem ustawy – druk senacki nr 555 - upoważniony został senator Jan Rulewski.

10. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwolnienie z kosztów sądowych przy wznowieniu postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją przepisu, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie (P8-04/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), która określa zasady ponoszenia kosztów sądowych w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu cywilnym. Określa też krąg osób, zwolnionych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Zdaniem autora petycji ustawa o kosztach sądowych w postępowaniu cywilnym niesłusznie nakłada na stronę postępowania obowiązek uiszczenia kosztów sądowych w przypadku wniesienia skargi o wznowienie postępowania z tytułu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, aktu normatywnego, na podstawie którego wydano skarżone orzeczenie.

Autor petycji podkreślał, że w takiej sytuacji wznowienie postępowania następuje z winy ustawodawcy i ponoszenie kosztów postępowania wznowieniowego przez skarżącego narusza zasady współżycia społecznego i zasady demokratycznego państwa prawa. Autor zaznaczał, że ustawodawca uchwalając akt prawny, który został uznany za niezgodny z Konstytucją, dopuszcza się „bezprawia normatywnego”, przed którym obywatel powinien być chroniony poprzez zwolnienie z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Ponadto autor petycji prezentował stanowisko, że skoro ustawodawca zapewnił taką ochronę stronie wnoszącej o uznanie postanowień umownych za niedozwolone, to na zasadzie pewnej analogii postępowań, strona wnosząca skargę o wznowienie na podstawie art. 401¹ kodeksu postępowania cywilnego również powinna być zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych.

Marszałek Senatu **13 marca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 maja 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie postanowili, że decyzje o dalszych pracach nad petycją zostaną podjęte po uzyskaniu informacji od Prezesa Trybunału Konstytucyjnego oraz Ministra Sprawiedliwości.

Komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji **6 sierpnia 2013 r.**, senatorowie zapoznali się z pismami nadesłanymi w sprawie petycji z Trybunału Konstytucyjnego oraz Ministerstwa Sprawiedliwości. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali o podjęciu prac nad przygotowaniem projektu inicjatywy ustawodawczej realizującej wniosek petycji. **17 września 2013 r.** komisja przeprowadziła dyskusję z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości i Trybunału Konstytucyjnego. Senatorowie przyjęli założenia do projektu ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

14 listopada 2013 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Senatorowie wysłuchali stanowiska przedstawiciela Ministerstwa Sprawiedliwości o postulatcie petycji i o propozycji zawartej w projekcie ustawy przygotowanym przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu. Komisja - po przeprowadzonej dyskusji - postanowiła w trybie art. 90d ust. 1 pkt 1 Regulaminu Senatu wnieść do Marszałka Senatu wniosek o podjęcie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – druk senacki nr 497. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniony został senator Michał Seweryński.

Senat 20 lutego 2014 r. (na 49. posiedzeniu) **podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.**

W Sejmie senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk sejmowy nr 2207) został skierowany do pierwszego czytania do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka – 5 czerwca 2014 r. komisja przeprowadziła pierwsze czytanie.

11. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany zasad opracowywania książki praktyki zawodowej, będącej elementem przygotowania zawodowego wymaganego przed przystąpieniem do egzaminu na uprawnienia budowlane (P8-05/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez mgr inż. architekta i inż. budownictwa lądowego Marka Roberta G. z poparciem: inż. budownictwa lądowego Józefa J.; mgr inż. architekta Zbigniewa Andrzeja A.; mgr inż. Krzysztofa W.; mgr inż. Małgorzaty B.; architekta Marka P. i architekta Ewy B.-P.; technika Danuty B.

Postulat petycji dotyczył zmiany zasad opracowywania książki praktyki zawodowej, będącej elementem przygotowania do egzaminu na uprawnienia budowlane.

Wnoszący petycję, architekt z wieloletnią praktyką, prezentował stanowisko, że obowiązująca procedura wypełniania książki praktyki zawodowej przy ubieganiu się o uprawnienia do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie – „jest biurokratyczna”. Wymagane jest opisanie czynności wykonywanych w każdym tygodniu odbywanej praktyki, potwierdzonych i zaopiniowanych co najmniej raz w miesiącu przez osobę posiadającą uprawnienia budowlane, pod kierownictwem której odbywa się praktykę. Autor petycji w latach 1987–99 przebywał w USA, gdzie wystąpił o dopuszczenie do egzaminu na uprawnienia architektoniczne projektowe i wykonawcze. Twierdził, że „w USA i Kanadzie wypełnia się odpowiednie kwestionariusze, odnotowując jedynie charakterystykę obiektów budowlanych bądź instalacji objętych projektowaniem lub nadzorem oraz zakres czynności dla uzyskania pozwolenia na budowę. Dokumentuje się pracę nie w rozliczeniu tygodniowym, ale odnotowuje się jedynie czas spędzony nad poszczególnymi fazami projektowymi lub nadzorem. Wskazuje się również czas rozpoczęcia i zakończenia projektowania lub nadzoru”.

Autor petycji, praktykujący architekt i konstruktor wyraził oczekiwanie, że w Polsce nastąpią zmiany w sposobie wypełniania książki praktyki zawodowej zgodnie z powyżej opisaną procedurą. W petycji nie podważano zasadności dokonywania w książce praktyki wpisów dotyczących charakterystyk projektowanych i nadzorowanych obiektów i instalacji, zakresów czynności projektowych i wykonawczych oraz potwierdzania tych czynności i czasu ich wykonywania przez osoby z odpowiednimi uprawnieniami. Autorzy petycji akceptowali sposób potwierdzania wiedzy przez ubiegających się o dopuszczenie do egzaminu, podważali tylko tygodniowy sposób rozliczania wykonywanych czynności. Ponadto jest w uzasadnieniu petycji zawarto opinię, że „wpis powinien zawierać nie rozliczenie tygodniowe, a jedynie specyfikację czasokresów wykonywanych czynności projektowych lub wykonawczych dla danego obiektu czy instalacji”.

Marszałek Senatu **13 marca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 maja 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodjęciu prac nad petycją, jednocześnie **postanowiono przekazać petycję do Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Budowlanego.**

12. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie poszerzenia w ustawie kombatanczej zakresu podmiotowego ofiar represji o osoby, które podlegały represjom politycznym w latach 1971-1989 (P8-06/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2012 r. poz. 400).

Autorka petycji (osoba internowana) zwróciła się do senatorów z postulatem o podjęcie prac legislacyjnych mających na celu uznanie za represjonowanych politycznie osoby aktywne w latach 1971–1989 tj. internowanych, prześladowanych i aresztowanych działaczy opozycji, poprzez włączenie ich do ustawy o kombatantach.

W opinii autorki petycji, obowiązująca ustawa kombatancza nie obejmuje represji politycznych z lat 1971–1989, co uniemożliwia przyznanie uprawnień kombatanczych osobom, które sędawnie zostały uznane za represjonowane politycznie i otrzymały z tego tytułu odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Autorka petycji w uzasadnieniu wyjaśniła, że „dotychczasowe próby podejmowane przez środowiska osób represjonowanych prawnego uznania tych ludzi za osoby represjonowane politycznie spotykały się z odmową Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, który powoływał się na obowiązujące prawo, uniemożliwiające uwzględnienie żądania”.

Wnosząca petycję była zdania, że „działania opozycyjne podjęte w latach 1971–1989 były kontynuacją powojennych szlachetnych dążeń niepodległościowych i wolnościowych narodu (po 1970 r.) oraz przyczyniły się do odzyskania przez nasz kraj pełnej suwerenności i niepodległości. Bez naszych ofiar nie byłyby możliwe przemiany polityczne, które spowodowały przemiany nie tylko w Polsce, ale i w Europie”.

Marszałek Senatu **3 kwietnia 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 maja 2013 r.** rozpatrzyła petycję. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

25 lutego 2014 r. komisja podjęła prace nad petycją. Senatorowie zdecydowali o zawieszeniu prac nad petycją do czasu rozstrzygnięcia przez Sejm o dalszych pracach legislacyjnych nad senackim projektem ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (druk sejmowy nr 2137).

13. Petycja (P8-07/13) dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę ustawy Prawo farmaceutyczne w zakresie:

- 1) wykazu produktów leczniczych (art. 71 ust. 3),**
- 2) poszerzenia zakresu czynności technika farmaceutycznego (art. 91 ust. 1),**
- 3) zakazu prowadzenia programów lojalnościowych, kart stałego klienta i kart rabatowych (art. 94a i art. 129b).**

Petycja wielokrotna - wniesiona przez:

- Izbę Gospodarczą Właścicieli Punktów Aptecznych i Aptek w Toruniu - petycja zbiorowa,
- Aleksandrę W. z Węgrowa - petycja indywidualna.

Postulaty petycji dotyczyły zmiany ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271 ze zm.), która określa zasady funkcjonowania aptek, punktów aptecznych oraz placówek obrotu pozaaptecznego, oraz wskazuje wymagania, które muszą spełnić osoby wykonujące czynności fachowe w aptekach, punktach aptecznych i placówkach obrotu pozaaptecznego.

Autorzy petycji postulowali następujące zmiany:

1) w art. 71 ust. 3 - uzasadniano, że realizacja petycji spowoduje powrót do stanu prawnego, który obowiązywał przed 2009 rokiem. Zróżnicowanie wykazów dotyczących produktów leczniczych niedopuszczonych do obrotu w punktach aptecznych i dopuszczonych do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego, pozwoli na sprzedaż nowych leków w punktach aptecznych bez oczekiwania na aktualizację listy tzw. pozytywnej, która określa produkty lecznicze dopuszczone do obrotu w punktach aptecznych, tak jak to ma miejsce aktualnie. W wyniku postulowanej zmiany każdy nowy lek, który nie zawierałby substancji określonej w wykazie produktów niedopuszczonych do obrotu w punktach aptecznych, mógłby trafiać od razu do sprzedaży. Wykaz produktów leczniczych niedopuszczonych do obrotu odnosiłby się jedynie do placówek obrotu pozaaptecznego. Zmiana ta jest - zdaniem autorów petycji - potrzebna, gdyż ustawa wyraźnie rozróżnia działalność punktów aptecznych od działalności placówek obrotu pozaaptecznego;

2) w art. 91 ust. 1 i 2 - podkreślano, że dotychczasowy zapis odwołuje się do Urzędowego Wykazu Produktów Leczniczych, który od 2003 roku nie zawiera już oznaczeń produktów bardzo silnie działających. Zapis ten powinien odwoływać się do kategorii dostępności produktów leczniczych określonej w Rozporządzeniu Ministra właściwego do spraw zdrowia, wydawanego na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy. Proponowana zmiana dotyczyła też usunięcia określenia „w aptece”, gdyż zgodnie z przepisami ustawy technik farmaceutyczny może wykonywać czynności fachowe również w punkcie aptecznym i sklepie zielarsko-medycznym. Zmiana proponowana w ust. 2 tego artykułu powodować ma uporządkowanie zakresu czynności pomocniczych technika farmaceutycznego poprzez rozszerzenie tego zakresu o produkty lecznicze o kategorii dostępności „Lz”;

3) w art. 94a i 129b - autorzy petycji zwracali uwagę, że dotychczasowe zapisy poprzez to, że są nieprecyzyjne w zakresie definicji reklamy, prowadzą do nadużyć przez apteki tego przepisu i proponowania mimo zakazu programów lojalnościowych i kart stałego klienta. Obłożenie takiej działalności sankcją karną w postaci kary pieniężnej, mogłoby ograniczyć takie praktyki, prowadzone mimo obowiązującego zakazu.

Marszałek Senatu **15 maja 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **19 czerwca 2013 r.** zapoznała się z petycją, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali, że dla uzyskania pełnego obrazu analizowanej sprawy istotne będzie pozyskanie opinii Komisji Zdrowia.

17 września 2013 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Przeprowadzono dyskusję z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Zdrowia i Naczelnej Izby Aptekarskiej. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.

14. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie zmiany zasady przeprowadzania waloryzacji emerytur i rent wojskowych z cenowej na płacową (uposażeniową) (P8-08/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez Stanisława W.

Postulaty petycji dotyczyły ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Autor petycji - emeryt wojskowy wnosił o podjęcie inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę zasady przeprowadzania waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych dla byłych żołnierzy zawodowych z cenowej na płacową (uposażeniową).

Wnoszący petycję podkreślał, że prawo do świadczenia emerytalnego nabył na mocy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.) z określonym mechanizmem jego waloryzacji, co w rozumieniu art. 64 ust. 2 konstytucji, jest prawem majątkowym.

Jak podawał autor petycji „zarówno emeryci wojskowi, jak i żołnierze zawodowi, pozostający w służbie w dniu wejścia w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych) nie zostali objęci powszechnym system emerytalno-rentowym, który pierwotnie obejmował wyłącznie żołnierzy zawodowych, którzy podjęli służbę wojskową po wejściu w życie zmienionego systemu ubezpieczeń. Oznaczało to, że zarówno emeryci wojskowi, jak i żołnierze zawodowi pozostali w systemie zaopatrzeniowym, do którego ostatecznie zostali włączeni wszyscy żołnierze zawodowej służby na skutek uchylecia powołanych wyżej regulacji z dniem 1 października 2003 r. (ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. - Dz. U. Nr 166, poz. 1609)”.

Według autora petycji ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak wynika z jej tytułu, dotyczy osób objętych systemem ubezpieczeń emerytalno-rentowych, w tym żołnierzy zawodowych, którzy podjęli służbę wojskową po wejściu jej w życie (po 1 stycznia 1999 r.) i to dla nich ustawodawca wprowadził przepis nowej normy zawarty w art. 159 pkt 1 (od 1 stycznia 1999 r. emerytury i renty wojskowe podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach zawartych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS).

Jak uzasadniał swój wniosek autor petycji „żaden przepis prawny normujący wejście w życie reformy systemu ubezpieczeń społecznych nie dotyczy mojej osoby”.

W ocenie autora petycji, odpowiedzi rządu na wnioski, skargi i interpelacje poselskie twierdzące, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 grudnia 1999 r. (sygn. akt K 4/99) - uznający, że „art. 159 pkt 1 ustawy emerytalnej, jako zgodny z art. 2 Konstytucji, odnosi się do sytuacji osób, które przed nowelizacją ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin były już świadczeniobiorcami, jest stwierdzeniem nieuprawnionym. Taka interpretacja bez rozróżniania, kogo i czego wyrok Trybunału dotyczy jest bezrefleksyjna”.

Marszałek Senatu **6 czerwca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **19 czerwca 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. W głosowaniu podjęto decyzję o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.

15. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania emerytom (wdowom, wdowcom) prawa do dodatku w wysokości 50% emerytury zmarłego współmałżonka (P8-09/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez Tadeusza K.

Postulat petycji dotyczył ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.).

Autor petycji postulował wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zapewnienie emerytom pozostającym przy życiu po śmierci współmałżonka-emeryta dodatku w wysokości 50% jego emerytury.

Zdaniem autora petycji, nie są przestrzegane zapisy Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., a w szczególności postanowienia art. 64 gwarantującego każdemu obywatelowi prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia.

W myśl art. 64 ust. 2 Konstytucji własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Jak wynika z ust. 3 wymienionego artykułu, ograniczenie własności może nastąpić tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności.

Autor petycji wyraził opinię, że prawa własności do emerytury nabytej przez współmałżonka pozbawiony jest drugi ze współmałżonków pozostający przy życiu, w przypadku gdy oboje już wcześniej pobierali świadczenia emerytalne. Jego zdaniem w tej sytuacji łamane są zapisy ustawy zasadniczej.

Marszałek Senatu **13 czerwca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **6 sierpnia 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.

16. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy uchwalodawczej w celu ustanowienia października 2013 roku Miesiącem Unii Horodelskiej (P8-10/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Stowarzyszenie Rodu Rodziewiczów, Radziewiczów, Rodzewiczów, Radzewiczów i Rudziewiczów.

Zdaniem autorów petycji zawarcie w 1413 r. w Horodle, Unii pomiędzy Polską a Litwą stanowi modelowy przykład współdziałania, dwóch sąsiadujących państw, w budowaniu porozumienia na zasadach wolnych, równych i sprawiedliwych. Jest to szczególnie rodzaj współpracy międzynarodowej, stanowiący element naszego dziedzictwa narodowego, naszej tożsamości i wiedza o nim powinna być znana wszystkim Polakom.

W ocenie wnoszących petycję, wydarzenie to, odegrało wielką rolę w kształtowaniu narodu polskiego i litewskiego, demokratycznej państwowości gotowej do współpracy w różnych dziedzinach, przy jednoczesnym zachowaniu tożsamości i tradycji.

W związku z przypadającą 2 października 2013 r. 600-ną rocznicą zawarcia Unii Horodelskiej autorzy petycji postulowali upamiętnienie tego wydarzenia i ustanowienie października 2013 roku Miesiącem Unii Horodelskiej.

Marszałek Senatu **19 lipca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **6 sierpnia 2013 r.** zapoznała się z petycją, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o podjęciu prac nad przygotowaniem projektu uchwały okolicznościowej realizującej wniosek petycji.

Na posiedzeniu **17 września 2013 r.** komisja zapoznała się z treścią projektu uchwały, następnie przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie przyjęli projekt uchwały i upoważnili senatora Michała Seweryńskiego do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad tym projektem. Komisja skierowała do Marszałka Senatu wniosek o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy uchwalodawczej w sprawie 600. rocznicy Unii Horodelskiej - projekt uchwały zawarty był w druku senackim nr 451.

Marszałek Senatu **25 września 2013 r.** skierował projekt do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej. **1 października 2013 r.** Komisja Ustawodawcza obradowała nad projektem i przygotowała sprawozdanie o projekcie - druk senacki nr 451S. **2 października 2013 r.** na 40. posiedzeniu **Senat RP podjął uchwałę w sprawie 600. rocznicy Unii Horodelskiej.** Uchwałę opublikowano w Monitorze Polskim, w 818 numerze z 2013 r.

17. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zrównania praw osób internowanych w specjalnych karnych obozach wojskowych na przełomie 1982 i 1983 r. z prawami innych internowanych (P8-11/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Stowarzyszenie Osób Internowanych „Chełminiacy 1982” z Bydgoszczy reprezentowane przez przewodniczącego Tadeusza Antkowiaka i pełnomocnika Stowarzyszenia adwokata Annę Bogucką-Skowrońską.

Postulat petycji dotyczył nowelizacji art. 11 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.).

Autorzy petycji w uzasadnieniu swoich postulatów przywołali wydarzenia historyczne świadczące o tym, że w dniu 8 października 1982 r. Sejm uchwalił ustawę o związkach zawodowych, która rozwiązywała związki działające przed wprowadzeniem stanu wojennego w Polsce, w tym NSZZ „Solidarność”. Tymczasowa Komisja Koordynacyjna – podziemna władza „Solidarności” – wezwała do zorganizowania 10 listopada 1982 r. ogólnopolskiego strajku protestacyjnego. W związku z tym Służba Bezpieczeństwa i Wojsko Polskie

postanowili izolować działaczy „Solidarności” w specjalnych obozach wojskowych, w ramach Akcji „Jesień 1982”. Szef Sztabu Generalnego WP Zarządzeniem Nr 0141/Mob. z dnia 26 października 1982 r. powołał na ćwiczenia wojskowe osoby będące żołnierzami rezerwy, które prowadziły działalność opozycyjną wobec legalnej władzy. Autorzy petycji określają to działanie jako „polityczną brankę mającą charakter represyjnego internowania”.

Autorzy petycji wyrazili przeświadczenie, że „zasada sprawiedliwości, jako jedna z podstawowych zasad ładu społecznego wymaga objęcia opisanej grupy represjonowanych” zakresem ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W załączeniu do petycji przekazany został projekt nowelizacji ustawy wraz z uzasadnieniem oraz kopie materiałów archiwalnych potwierdzające opisane wyżej motywy działania SB i WP wobec młodych opozycjonistów „nienadających się z różnych powodów do internowania lub zatrzymania”.

Marszałek Senatu **19 lipca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **17 września 2013 r.** rozpatrzyła petycję. W posiedzeniu uczestniczyli przedstawiciele Stowarzyszenia będącego inicjatorem petycji. Po ożywionej dyskusji senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

14 listopada 2013 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Senatorowie zapoznali się z opinią przedstawicieli Instytutu Pamięi Narodowej. Komisja zadecydowała o wystąpieniu do Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z wnioskiem o dokonanie analizy porównawczej projektów ustaw dotyczących tej materii, będących przedmiotem prac legislacyjnych w parlamencie.

25 lutego 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Senatorowie przyjęli przygotowany przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – druk senacki nr 590 realizujący postulat petycji. W pracach legislacyjnych nad projektem ustawy do reprezentowania komisji upoważniony został senator Bohdan Paszkowski.

Senat 22 maja 2014 r. (na 54. posiedzeniu) **podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.** Projekt ustawy został skierowany do Sejmu.

18. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu ustanowienia niedzieli jako świątecznego dnia wolnego od pracy, z jednoczesnym zakazem handlu w tym dniu (P8-12/13).

Petycje wniesione przez:

- 1) Martę O. i Wacława L. – petycje indywidualne,
- 2) Walne Zebranie Delegatów Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” – petycja zbiorowa,
- 3) Radę Oddziału Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” we Wrocławiu – petycja zbiorowa.

Autorka petycji Marta O. postulowała wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zakazanie handlu w niedziele oraz wyeliminowanie z przepisów niedookreślonych zwrotów, umożliwiających pracodawcom tworzenie regulaminów czasu pracy zagrażających interesom pracowników i ich rodzin. Zdaniem autorki petycji, obowiązująca regulacja

dotycząca niedzieli i świąt wymaga przebudowy i uporządkowania, w celu stworzenia spójnego systemu uwzględniającego interesy obu stron tj. pracowników i przedsiębiorców. Prawo do dnia wolnego i godziwego odpoczynku jest zwyczajowe i kulturowo uzasadnione. Jak wynika z badań naukowych i doświadczeń wielu pokoleń, niedzielny odpoczynek wpływa pozytywnie na więzi rodzinne oraz na poziom pracy wykonywanej w dni powszednie.

Wacław L. wnosił o wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zakazanie handlu w niedziele. Składa wnioski analogiczne do wniosków zgłoszonych przez Martę O.

Walne Zebranie Delegatów Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” opowiedziało się za zakazem handlu w niedziele, szczególnie handlu wielkopowierzchniowego. Zdaniem przedstawicieli związku zawodowego niedziela jest dniem wypoczynku, czasem przeznaczonym dla rodziny i choć zgadzają się oni z tym, że są przedstawiciele zawodów, którzy muszą pracować w dni wolne i święta, to handlowcy do nich nie należą. Związkowcy uważają, że wprowadzenie zakazu niedzielного handlu, wzorem innych krajów europejskich, które nie odczuły ujemnych skutków tych rozwiązań, nie zagrazi także polskiej gospodarce.

Rada Oddziału Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” we Wrocławiu proponowała wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zakazanie handlu w niedziele, przedstawia wnioski analogiczne do autorów petycji indywidualnych.

Marszałek Senatu **19 lipca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **6 sierpnia 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją oraz o przekazaniu jej do komisji sejmowych, w celu wykorzystania postulatów petycji podczas prac legislacyjnych nad projektem ustawy dotyczącym tematu petycji.

19. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej oraz zasady zwrotu nieruchomości rolnych i lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretów Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego (P8-13/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez Andrzeja M.

Postulaty petycji odnosiły się do postanowień:

- dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13 ze zm.),
- dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 82 ze zm.).

Autor petycji, spadkobierca gospodarstwa rolnego, ponownie wystąpił do Senatu o podjęcie działań mających na celu zwrot nieprawnie przejętego na własność Skarbu Państwa gospodarstwa rolnego oraz lasów.

Wnoszący petycję podał, że po analizie dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej niezrozumiałą dla niego jest fakt przejęcia na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni 32,50 ha, 18,50 ha nieużytków, 28,19 ha jezior oraz 104,80 ha lasów, skoro działki te były od siebie oddalone i żadna z parceli nie przekroczyła 25 ha.

Z relacji autora petycji wynikało, że sprawa o zwrot nieruchomości rolnych i lasów została skierowana do rozpatrzenia przez sąd, jednakże na orzeczenia sądu oczekuje się latami.

Marszałek Senatu **29 października 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad tym zagadnieniem.

21 stycznia 2014 r. komisja zapoznała się ze stanowiskiem Ministra Sprawiedliwości o postulacie petycji. Ponadto przeprowadzona została dyskusja z udziałem przedstawicieli Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Komisja zadecydowała o wystąpieniu do Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z wnioskiem o przygotowanie opinii dotyczącej możliwości realizacji postulatu petycji.

14 maja 2014 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie zapoznali się z opinią przygotowaną przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu dotyczącą zakresu przedmiotowego inicjatywy ustawodawczej regulującej problematykę reprivatyzacji. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie postanowili zasięgnąć informacji i opinii w powyższej sprawie resortów powiązanych kompetencjami z problematyką petycji.

20. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu uchwalenia ustawy o statusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej i Korpusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989 (P8-14/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Ogólnopolskie Stowarzyszenie Internowanych i Represjonowanych z siedzibą w Siedlcach, reprezentowane przez przewodniczącego Janusza Olewińskiego i członka zarządu Ryszarda Piekarta.

Postulaty petycji dotyczyły podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu uchwalenia nowej ustawy o statusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej i Korpusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989.

Autorzy petycji uzasadniali swój projekt koniecznością nowego, precyzyjnego „określenia statusu osób, które czynnie przyczyniły się do uzyskania przez Polskę wolności i niepodległości oraz uzyskania swobód obywatelskich i praw człowieka”. Przyjęcie nowej ustawy opartej na wniesionym projekcie stanowić miało m.in. wykonanie art. 19 Konstytucji RP, który nakazuje państwu specjalne traktowanie takich osób – zapewniając im godny poziom życia oraz opiekę państwa. Osoby, które przyczyniły się do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, zasłużyły sobie na satysfakcję moralną i rekompensatę materialną, której nie zaznały przez minione ćwierćwiecze. Autorzy petycji postulowali, by nowa regulacja weszła w życie już 1 stycznia 2014 r.

W załączeniu do petycji przekazano projekt ustawy wraz z uzasadnieniem, projekt ten przygotowany został przez osoby represjonowane w PRL.

Autorzy projektu w pierwszym artykule zaznaczyli, że status Weterana Opozycji Antykomunistycznej nie może być przyznany jedynie za przynależność do organizacji jawnych lub opozycyjnych. Ubiegający się o ten status powinni wykazać się nieposzlakowaną opinią i prowadzoną przez co najmniej 12 miesięcy, w kraju lub na emigracji, działalnością polityczną przeciw dyktaturze, okupioną konsekwencjami opisanymi w projekcie, których skutki rzutują na dzisiejszą sytuację życiową tych osób. Jeżeli z wymienionych w projekcie powodów osoba musiała się ukrywać lub była internowana, aresztowana, więziona, wyrzucona z pracy, szkoły lub uczelni, została pobita lub zamordowana, utraciła mienie czy została zmuszona do opuszczenia Polski – może korzystać z dobrodziejstw ustawy. Działalność ta powinna zostać potwierdzona rekomendacją stowarzyszenia zrzeszającego poszkodowanych lub działaczy opozycji demokratycznej.

Ponadto, w projekcie zaproponowano aby Korpus Weterana Opozycji składał się z osób posiadających status Weterana. Prezes Instytutu Pamięci Narodowej dla każdego z nich powinien wystąpić do Prezydenta RP o nadanie Krzyża Wolności i Solidarności.

Marszałek Senatu **4 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. W głosowaniu senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

25 lutego 2014 r. senatorowie zapoznali się z informacją o przebiegu prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego oraz niektórych innych ustaw – Sejm uchwalił ustawę na 59. posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2014 r.; Senat na 49. Posiedzeniu w dniu 20 lutego 2014 r. wprowadził do ustawy dwie poprawki, które będzie rozpatrywał Sejm na kolejnym posiedzeniu.

Projekt ustawy został wypracowany podczas wspólnego rozpatrywania projektów: rządowego, senackiego i poselskiego, zawartych w drukach sejmowych 1417, 677 i 1099.

Uchwalona przez Sejm ustawa przewiduje utworzenie Korpusu Weteranów Walk o Niepodległość RP, w skład którego będą wchodziły osoby, które prowadziły działalność kombatancą lub równorzędną na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. W ustawie określone zostały liczne uprawnienia dla Weteranów, przyznawane przez Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych oraz przewidziana jest możliwość udzielania pomocy pieniężnej osobom uprawnionym, znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej lub w związku z zaistnieniem zdarzeń losowych.

W uwagi na fakt, że uchwalana ustawa w znaczącym stopniu realizuje postulaty autorów petycji, senatorowie zdecydowali nie podejmować dalszych prac nad petycją.

21. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ujednolicenie przepisów o ustanawianiu odrębnej własności lokali wybudowanych z kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego (P8-15/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Spółdzielnię Mieszkaniową Lokatorsko-Własnościową „Politechnik” ze Szczecina.

Postulaty petycji dotyczyły zmiany przepisów:

- ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, która w art. 15e ust. 2 stanowi, że lokale mieszkalne wybudowane przy wykorzystaniu kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego, nie mogą być, pod rygorem nieważności, wyodrębnione na własność, a także nie może być do nich ustanowione spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu;

- ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw, która w art. 17 ust. 3 stanowi, że lokale mieszkalne wybudowane przy wykorzystaniu kredytu z BGK, na podstawie wniosków złożonych w Banku Gospodarstwa Krajowego do dnia 30 września 2009 r., nie mogą być, pod rygorem nieważności, wyodrębnione na własność, a także nie może być do nich ustanowione spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu.

Autorzy petycji wskazali, że uchylenie art. 12¹ ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie zostało połączone z uchyleniem innych przepisów prawa, które wprowadzały tożsame zakazy.

Ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 201,

poz. 1180) uchylono art. 12¹ ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, który zawierał zakaz ustanawiania odrębnej własności oraz spółdzielczego własnościowego prawa do lokali wybudowanych z udziałem środków pochodzących z kredytu udzielonego przez BGK ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego.

Na mocy tej samej ustawy wprowadzono do ustawy o niektórych formach popierania budownictwa (...) nowy Rozdział 4b, zapisano w nim możliwość wyodrębnienia na własność oraz ustanawiania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu w odniesieniu do lokali mieszkalnych wybudowanych na wynajem z kredytu BGK udzielonego na preferencyjnych warunkach TBS i spółdzielniom mieszkaniowym. Według tych przepisów zbycie lokalu może nastąpić wyłącznie na rzecz osoby fizycznej będącej najemcą lokalu mieszkalnego i stroną umowy w sprawie partycypacji w kosztach budowy tego lokalu - za cenę nie niższą niż cena rynkowa. Środki uzyskane przez spółdzielnie mieszkaniowe i TBS ze sprzedaży lokali wybudowanych na wynajem mają być w pierwszej kolejności przeznaczane na spłatę przypadającej na ten lokal części kredytu, wraz z odsetkami. Lokale mieszkalne w zasobach TBS, wybudowane przy wykorzystaniu kredytu BGK mogą być wyodrębnione na własność na mocy wniosków złożonych do 30 września 2009 r.

Jak podnosili autorzy petycji, przyjęcie przedłożonej petycji byłoby jednoznacznym potwierdzeniem zniesienia zakazu wyodrębniania takich lokali.

Marszałek Senatu **5 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali o prowadzeniu dalszych prac nad petycją.

19 lutego 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Senatorowie zapoznali się z pisemną informacją o postulatach petycji otrzymaną z Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju. W dyskusji uczestniczyli przedstawiciele resortu, którzy podtrzymali stanowisko o potrzebie zmian ustawowych w zakresie wnioskowanym w petycji. W głosowaniu senatorowie podjęli decyzję o przygotowaniu założeń do projektu ustawy realizującego postulat petycji.

14 maja 2014 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Przedstawiony został wstępny projekt ustawy uwzględniający postulaty petycji przygotowany przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu. W posiedzeniu komisji uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, którzy zgłosili uwagi do zaprezentowanego projektu. Komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad projektem ustawy powstałym na bazie petycji.

22. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu uregulowanie statusu asystenta osoby niepełnosprawnej (P8-16/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez Barbarę S.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721).

Autorka petycji postulowała wprowadzenie na polskim rynku pracy zawodu asystenta osoby w stopniu znacznym niepełnosprawnej upośledzonej ruchowo i społecznie. Wnosząca petycję, matka niepełnosprawnej Anny S., dostrzega konieczność rozdzielenia dwóch funkcji społecznych, opiekuna osoby niepełnosprawnej całkowicie zależnej od drugiej osoby (24 godziny na dobę) oraz asystenta osoby niepełnosprawnej. Jej zdaniem istnieje zasadnicza różnica pomiędzy tymi funkcjami. Opiekun w zasadzie przejmuje odpowiedzialność za

podopiecznego, zarówno w przestrzeni publicznej jak i w gospodarstwie domowym, natomiast asystent wspiera go intelektualnie i służy pomocą w sytuacjach trudnych, ale tylko wtedy gdy osoba ta sama nie jest w stanie sobie poradzić. Asystent musi potrafić pokonywać bariery nietolerancji i dezintegracji w społeczeństwie, a jednocześnie podnosić prestiż społeczny podopiecznego. Przy jego pomocy osoba niepełnosprawna może godnie funkcjonować w społeczeństwie oraz czuć się zrównaną z innymi obywatelami w prawach i obowiązkach.

Barbara S. wyraziła opinię, że ze względu na oczekiwania stawiane wobec asystentów osób niepełnosprawnych – dużą odpowiedzialność i wysoką jakość usług – winni oni być godziwie opłacani, ubezpieczeni, a także mieć prawo do urlopu i regeneracji sił zdrowotnych. W jej opinii warto skorzystać z doświadczeń krajów Europy Zachodniej, w których zawód ten istnieje od dawna. Wymaga on przede wszystkim wykształcenia interdyscyplinarnego, wyjątkowej sumienności i odpowiedzialności w wypełnianiu podjętych obowiązków oraz stosownych predyspozycji osobistych kandydata, w szczególności nienagannej etyki i odporności na długotrwały stres.

Autorka petycji w imieniu osób niepełnosprawnych zgłosiła potrzebę dookreślenia statusu osób wykonujących usługi asystenckie, a w szczególności ich finansowania w akcie ustawowym - ustawie o rehabilitacji społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Marszałek Senatu **13 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **28 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zadecydowali, że dla uzyskania pełnego obrazu sprawy istotne będzie pozyskanie opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz pełnomocnika rządu ds. osób niepełnosprawnych. Po uzyskaniu opinii komisja podejmie decyzję odnośnie dalszych prac nad petycją.

19 lutego 2014 r. senatorowie zapoznali się z opinią o wnioskach petycji uczestniczącego w posiedzeniu Jarosława Dudy Sekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych. Po przeprowadzeniu dyskusji komisja zadecydowała o zakończeniu prac nad petycją.

Jednocześnie **senatorowie postanowili przekazać petycję do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej**, w którym podjęto już prace nad przygotowaniem rozwiązań prawnych zbieżnych z postulatem petycji.

23. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nauczycieli praktycznej nauki zawodu zatrudnionych w Centrach Kształcenia Praktycznego (P8-17/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Marka M. i 31 członków Rady Pedagogicznej przy Centrum Kształcenia Praktycznego w Warszawie popierających petycję.

Postulat petycji dotyczył zmiany w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.)

Autorzy petycji postulowali zmianę ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, gdyż w ich opinii przy formułowaniu legalnej definicji pojęcia „nauczyciel”, doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady państwa prawnego i zasady równości, poprzez pominięcie w katalogu podmiotów uprawnionych do świadczeń kompensacyjnych nauczycieli zatrudnionych w placówkach kształcenia praktycznego.

Zdaniem autorów petycji, nauczyciele zatrudnieni w centrum kształcenia praktycznego (CKP) w sposób arbitralny i przypadkowy zostali pozbawieni świadczeń kompensacyjnych przysługujących nauczycielom zatrudnionym w innych placówkach oświatowych. Istotnym jest też fakt, że nauczyciele ci objęci są Kartą Nauczyciela, dotycząca ich te same zasady zdobywania awansu zawodowego i pracy oraz podlegają nadzorowi kuratorium oświaty.

Jak podnosili autorzy petycji „dotychczas nie było żadnych różnic w sytuacji prawnej nauczycieli CKP i pozostałych placówek oświatowych, a w szczególności nie sposób wyjaśnić, czym miałyby się różnić nauczyciel CKP od nauczyciela zatrudnionego w centrum kształcenia ustawicznego”.

Autorzy petycji twierdzili, że „zajęcia praktyczne, realizowane przez nauczycieli praktycznej nauki zawodu w CKP dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych i techników są zajęciami dydaktycznymi identycznymi z zajęciami praktycznymi prowadzonymi przez nauczycieli praktycznej nauki zawodu w warsztatach szkolnych należących do szkół ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenia zawodowe w zasadniczych szkołach zawodowych i technikach. Tożsamość zajęć polega nawet na wykorzystaniu tych samych podstaw programowych i programów nauczania.” Ponadto identycznie prowadzone są też zajęcia laboratoryjne realizowane przez obydwie podmioty.

Autorzy petycji przywołali też przepisy art. 2 pkt 3a ustawy o systemie oświaty, w której placówki kształcenia praktycznego wymienione są razem z placówkami kształcenia ustawicznego, a których to nauczyciele zostali objęci nową regulacją. Ponadto projekt ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nawet nie wspominał o nauczycielach CKP, co - w opinii wnoszących petycję - dowodzi nierównego traktowania tej samej grupy zawodowej. Nauczyciele zatrudnieni w CKP do 31 grudnia 2008 r. posiadali prawo do wcześniejszej emerytury oraz wszystkie uprawnienia wynikające z ustawy Karta Nauczyciela. Dlatego niezrozumiałym dla nich jest fakt „odebrania w sposób arbitralny i irracjonalny nauczycielom CKP praw do otrzymywanego dotychczas świadczenia”.

Wnoszący petycję czują się rozgoryczeni, w ich odczuciu obowiązująca „wadliwa regulacja krzywdzi znaczną grupę doświadczonych i sprawdzonych nauczycieli CKP”, dlatego wnoszą o poszerzenie zakresu podmiotowego ustawy.

Marszałek Senatu **23 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **3 grudnia 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

21 stycznia 2014 r. komisja zapoznała się ze stanowiskiem Ministra Edukacji Narodowej o postulatcie petycji. Ponadto przeprowadzona została dyskusja z udziałem: Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej, przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, autora petycji oraz dwóch członków Rady Pedagogicznej przy Centrum Kształcenia Praktycznego w Warszawie popierających petycję. Senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o kontynuowaniu prac nad petycją.

25 lutego 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Komisja zaakceptowała przedstawiony przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych – druk senacki nr 578.

Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem ustawy upoważniony został senator Robert Mądatow.

Trwają prace nad projektem ustawy – prowadzone jest pierwsze czytanie w komisjach senackich.

24. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu ustania osobistej opieki nad niepełnosprawnym (P8-18/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Ogólnopolskie Stowarzyszenie Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej”.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm.)

Autorzy petycji postulowali zmianę art. 71 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w taki sposób, aby okres otrzymywania świadczenia pielęgnacyjnego/specjalnego zasiłku opiekuńczego, z tytułu sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną, podlegał zaliczeniu do okresu uprawniającego do otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych.

Autorzy petycji podkreślali, że w opiekun, który najczęściej w wyniku śmierci niepełnosprawnego podopiecznego, przestaje sprawować opiekę i pobierać z tego tytułu świadczenie pielęgnacyjne/specjalny zasiłek opiekuńczy pozbawiony jest możliwości skorzystania ze wsparcia Urzędu Pracy w postaci zasiłku dla bezrobotnych. Osoby podejmujące się opieki nad osobą niepełnosprawną - dzieckiem lub członkiem rodziny - często pozostając bez wyjścia, rezygnują z zatrudnienia, ze względu na konieczność zapewnienia opieki osobie niepełnosprawnej.

Jednocześnie wnoszący petycję wyjaśnili, że opiekunowie w związku z wieloletnią osobistą opieką nie mają lat sprawowania tej opieki zaliczanych do okresów, które są uprawniającymi do uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, głównie z powodu niskiej wysokości pobieranego świadczenia. Obowiązujące przepisy stanowią, że prawo do zasiłku dla bezrobotnych może uzyskać osoba, która osiągała co najmniej minimalne wynagrodzenie przez łącznie 365 dni i była zatrudniona w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania się jako bezrobotny. W 2013 roku wysokość świadczenia pielęgnacyjnego stanowi kwotę 620 zł miesięcznie, specjalny zasiłek opiekuńczy to 520 zł, zaś minimalne wynagrodzenie pracownika zatrudnionego w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty 1600 zł (brutto).

W opinii autorów petycji ich postulat legislacyjny jest zasadny i wymaga wprowadzenia zmian w obowiązującym prawie.

Marszałek Senatu **21 grudnia 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **21 stycznia 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Przegłosowany został wniosek o podjęciu przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji prac nad przygotowaniem założeń do projektu ustawy uwzględniającej postulat petycji.

14 maja 2014 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie przeprowadzili dyskusję nad zagadnieniem petycji. W posiedzeniu komisji uczestniczyła Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn, która przekazała informacje o aktualnej pracy resortu między innymi nad problematyką objętą petycją. Senatorowie zdecydowali o zawieszeniu na dwa miesiące prac nad petycją, uzależniając dalsze działania od postępu prac w resorcie pracy.

Podsumowanie

Sprawozdanie obejmuje informację o pracach Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami skierowanymi przez Marszałka Senatu w 2013 r. oraz dane o tych petycjach z 2012 r. i lat poprzednich, nad którymi prace były kontynuowane.

Zakres tematyczny petycji oraz zawarte w nich propozycje rozwiązań legislacyjnych były przedmiotem wielokrotnych spotkań i posiedzeń komisji, stąd też nie wszystkie prace nad petycjami skierowanymi do komisji zostały sfinalizowane do końca 2013 r. Nad częścią z nich prace są prowadzone w 2014 r. Jednocześnie od podmiotów opiniujących petycje sukcesywnie napływają stanowiska i uwagi o petycjach będących przedmiotem pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji.

Podkreślić trzeba, że na podstawie petycji, nad którymi kontynuowano prace w 2013 r., komisja przygotowała w 2014 r. trzy projekty ustaw:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry (druk senacki nr 555 z 28 stycznia 2014 r.) realizujący postulat petycji P8-03/13 o przyznaniu osobom, pobierającym emeryturę lub rentę w wysokości nie przekraczającej kwoty najniższej emerytury oraz które ukończyły 75. rok życia, prawa do bezpłatnego zaopatrzenia w niektóre leki,

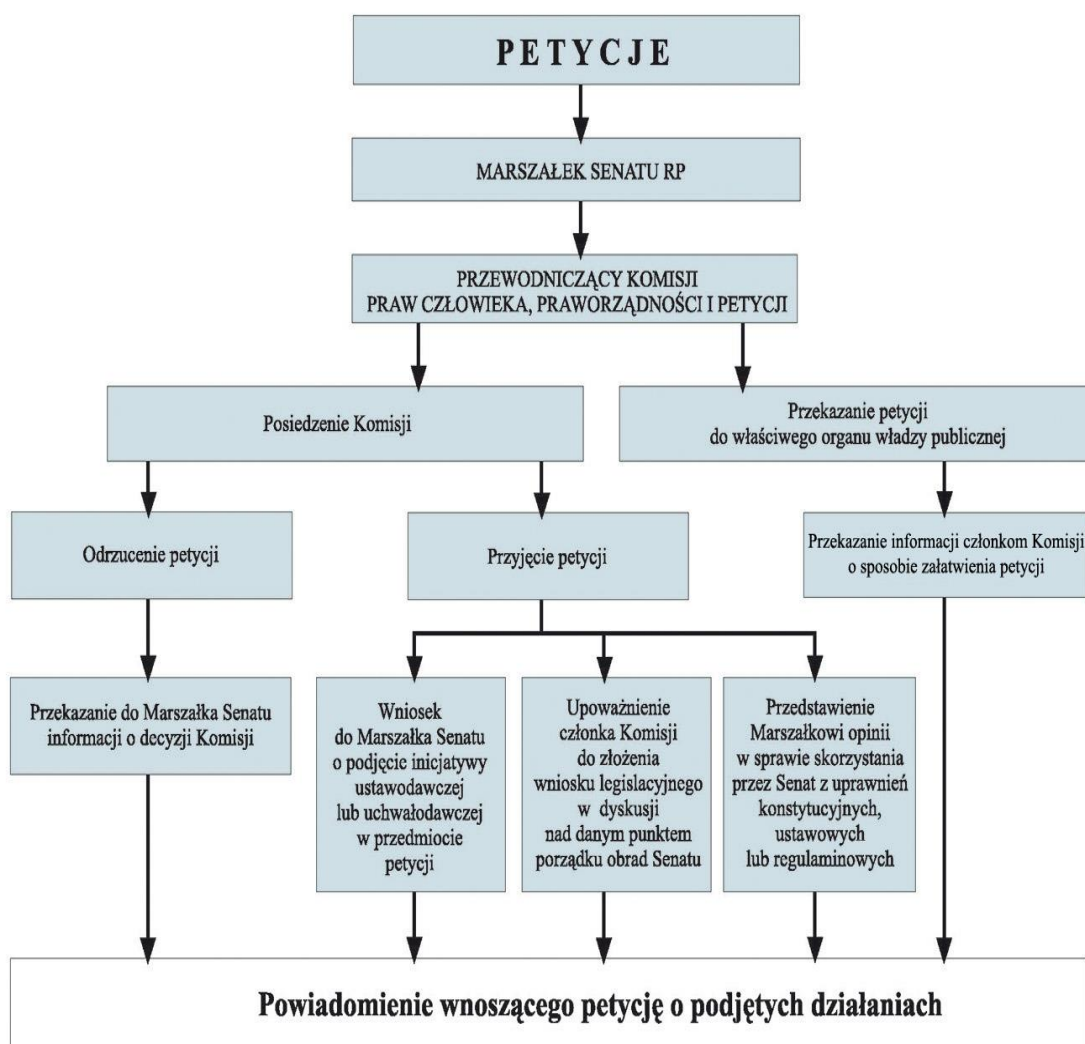
- projekt ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (druk senacki nr 578 z 26 lutego 2014 r.) realizujący postulat petycji P8-17/13 w sprawie przyznania nauczycielom zatrudnionym w publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia praktycznego uprawnienia do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego,

- projekt ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (druk senacki nr 590 z 5 marca 2014 r.) realizujący postulat petycji P8-11/13 o uznaniu za represjonowanych i uprawnionych do otrzymywania odszkodowań i zadośćuczynień dla osób, które były zmuszone do odbywania służby wojskowej pod pozorem wykonywania obowiązku obrony.

Ważnym wydarzeniem w pracy Komisji Człowieka, Praworządności i Petycji w 2013 r. było spotkanie senatorów z delegacją Zgromadzenia Narodowego Wietnamu, które odbyło się 10 września 2013 r. Dyskutowano o trybie rozpatrywania petycji przez Senat RP oraz o tematyce petycji w pracach Zgromadzenia Narodowego Wietnamu. Gościom zaprezentowano istotne zasady pracy Komisji Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami. Przedstawione zostały informacje statystyczne o rozpatrywanych petycjach, a także główne problemy przewijające się w petycjach obywatelskich. Wśród aktów prawa, które postulowano zmienić w petycjach, najczęściej przewijały się ustawy dotyczące zagadnień społecznych: warunków życia, emerytur, opieki socjalnej, zdrowotnej oraz sytuacji osób niepełnosprawnych.

Petycje stanowią ważną część pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Są przedmiotem wielu dyskusji, a także analizy obowiązującego prawa w zakresach wskazywanych przez autorów petycji. Jednocześnie petycje umożliwiają komisji podjęcie prac legislacyjnych w celu zmiany prawa w dziedzinach postulowanych przez obywateli.

Schemat rozpatrywania petycji

**Wykaz petycji, nad którymi Komisja Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji pracowała w 2013 roku**

I. Petycje z poprzednich lat, nad którymi komisja kontynuowała prace w 2013 r.

- 1. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej podwyższenia kryterium dochodowego dla otrzymania zasiłku rodzinnego (P-16/10).
- 2. Petycje indywidualne i zbiorowe** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi (P-19/10).
- 3. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu włączenia do podmiotów uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych pedagogów i wychowawców zatrudnionych w Ochotniczych Hufcach Pracy (P-11/11).
- 4. Petycje zbiorowe** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu wprowadzenie nowego systemu orzekania o niepełnosprawności, opartego o ocenę sprawności ruchowej i intelektualnej oraz niesamodzielności w wykonywaniu czynności życiowych (P8-01/12).
- 5. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie wprowadzenia zakazu stosowania procedury „in vitro” oraz wsparcia upowszechnienia naprotechnologii (P8-16/12).
- 6. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie uchylecia art. 212 Kodeksu karnego (zniesławienie, pomówienie) (P8-17/12).

II. Petycje skierowane do komisji w 2013 roku.

- 1. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu poszerzenie definicji działalności równorzędnej z kombatancą o studentów i uczniów Tajnej Organizacji Nauczycielskiej (P8-01/13).
- 2. Petycje indywidualne** dotyczące podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie podwyższenia najniższych emerytur i rent do co najmniej 50% przeciętnego wynagrodzenia (P8-02/13).
- 3. Petycje indywidualne i zbiorowa** dotyczące podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu przyznanie emerytom i rencistom uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki (P8-03/13).

4. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwolnienie z kosztów sądowych przy wznowieniu postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją przepisu, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie (P8-04/13).
5. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany zasad opracowywania książki praktyki zawodowej, będącej elementem przygotowania zawodowego wymaganego przed przystąpieniem do egzaminu na uprawnienia budowlane (P8-05/13).
6. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie poszerzenia w ustawie kombatanckiej zakresu podmiotowego ofiar represji o osoby, które podlegały represjom politycznym w latach 1971-1989 (P8-06/13).
7. **Petycje** (P8-07/13) **zbiorowa i indywidualna** dotyczące podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę ustawy Prawo farmaceutyczne w zakresie:
 - 4) wykazu produktów leczniczych (art. 71 ust. 3),
 - 5) poszerzenia zakresu czynności technika farmaceutycznego (art. 91 ust. 1),
 - 6) zakazu prowadzenia programów lojalnościowych, kart stałego klienta i kart rabatowych (art. 94a i art. 129b).
8. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie zmiany zasady przeprowadzania waloryzacji emerytur i rent wojskowych z cenowej na płacową (uposażeniową) (P8-08/13).
9. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania emerytom (wdowom, wdowcom) prawa do dodatku w wysokości 50% emerytury zmarłego współmałżonka (P8-09/13).
10. **Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy uchwałodawczej w celu ustanowienia października 2013 roku Miesiącem Unii Horodelskiej (P8-10/13).
11. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zrównania praw osób internowanych w specjalnych karnych obozach wojskowych na przełomie 1982 i 1983 r. z prawami innych internowanych (P8-11/13).
12. **Petycje indywidualne i zbiorowe** dotyczące podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu ustanowienia niedzieli jako świątecznego dnia wolnego od pracy, z jednoczesnym zakazem handlu w tym dniu (P8-12/13).
13. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej oraz zasady zwrotu nieruchomości rolnych i lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretów Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego (P8-13/13).
14. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu uchwalenia ustawy o statusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej i Korpusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989 (P8-14/13).
15. **Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ujednoczenie przepisów o ustanawianiu odrębnej własności lokali wybudowanych z kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego (P8-15/13).

- 16. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu uregulowanie statusu asystenta osoby niepełnosprawnej (P8-16/13).
- 17. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nauczycieli praktycznej nauki zawodu zatrudnionych w Centrach Kształcenia Praktycznego (P8-17/13).
- 18. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu ustania osobistej opieki nad niepełnosprawnym (P8-18/13).